

Dünya Klasikleri

Üç Silahşorlar Kralın Hizmetinde

Alexandre Dumas

Üç Silahşorlar Kralın Hizmetinde

Alexandre Dumas

Çeviren

Derman Bayraktar

MEB Talim ve Terbiye Kurulu'nun 2207 sayılı Tebliğler
Dergisi'nde yayımlanan kararı ile ilköğretim ve ortaokul
öğrencilerine tavsiye edilmiştir.

Üç Silahşörler Kralın Hizmetinde

Erdem Yayın Grubu: 39

Erdem Cümlü: 39

ISBN: 978-975-501-117-2

Genel Yayın Yönetmeni

Melike Günyüz

Yazan

Alexandre Dumas

Çeviren

Derman Boyladı

Resimleyen

Mert Tugen

Görsel Yapım

©2013, Erdem Yayınları Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

17. Baskı: İstanbul, 2020

Baskı: Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli ÖSGB Mah. Enlump 1. Sok. No: 18/1

Bağcılar/İstanbul T: 0212 485 21 25

Matbaa Sertifikası Numarası: 44012

ERDEM YAYINLARI TİC. A.Ş.

Bağcılar Mah. Mevlana Celaleddini Rumi Cad. No: 28

Bodrum Kat: 34460 Bağcılar/İstanbul

T: 0212 485 34 00 F: 0212 485 34 01

bilgi@erdemyayinlari.com.tr www.erdemyayinlari.com.tr

Yayıncı Sertifikası Numarası: 40018

Bu kitabın sahibi:

.....

Ön Söz

Bir toplum kültürünü, kendi tarihi içinde biriktirdiği ve nesilden nesile aktardığı değerlerden oluşturur. Kültür yaşayan, gelişen ve etkileşen bir oluşumdur. Bu sebeple diğer kültürlerle sıkı bir etkileşim içindedir. Bütün kültürler birbirlerinden ilham alıp beslenirler. İşte klasikler de bu beslenmenin en önemli göstergesidir.

Evrensel kültürün ortak paydası olan Batı klasiklerini çocuklarımızla buluşturmak amacıyla, orijinal dilinden sadeleştirerek yirmi beş eserden oluşan bir seçki hazırladık. Heyecanlı, duygulu, şaşırtıcı pek çok maceranın yer aldığı bu seçkinin, klasikler için iyi bir rehber olmasını ümit ediyoruz.

Dövüşün!

Hele Dövüşme Yasaklanmıssa!

1625 yılı Nisan ayının ilk Pazartesi günü, akşam saat beşte, Meungkasabasında, kadınlar Büyük Sokak'ta koşuşup duruyorlardı.

Çocuklar kapıların önünde bağırıyorlardı. Erkekler silahlarını kaptılar. Franc-Meunier oteline doğru yürüdüler.

Oraya varan herkes, bütün bu gürültünün sebebini sonunda öğrenebilmişti. Genç bir adamdı bu. İnce yapılı, on sekiz yaşlarında bir genç adam. Yün ceketı mavi renkli olmalıydı. Ama ne yazık ki maviliği kalmamıştı. Esmer tenliydi. Zeki insanların çoğunda olduğu gibi iri bir burnu vardı. Gözleri oldukça açık renkti. Uzun bir kılıç, bacaklarından aşağı doğru sarkıyordu.

Delikanlının bir de atı vardı. Ama ne at! Yaşlı bir Gaskonya atı. Belki on iki, belki de on beş yaşındaydı. Rengi sarıydı. Kuyruğunda kıl diye bir şey kalmamıştı.

Bacakları güçlü olmasına güçlüydü. Bu bacaklar, onu günde otuz kilometreden fazla taşıyabiliyordu. Ama ne yazık ki bunu kimse bilemiyordu. Kötü bir atı iyi bir attan herkesin ayırabildiği bir ülkede böyle bir hayvan, bütün şehri konuşturur ve güldürürdü. Atın sahibi genç d'Artagnan bunu iyi biliyordu. Bunun için atı babasından üzülmek almişti. Babası ona atı verirken şunları söylemişti:

—Oğlum bu at on üç yıl kadar önce senin babanın evinde doğdu ve o zamandan beri de orada kaldı. Senin onu seymen için bir neden işte. Onu asla satma. Bırak huzur içinde ölsün. Yaşlı bir hizmetçiyi gözetir gibi onu gözet. Soylusun. Kral tarafından kabul edileceksin. Onun yanında, beş yüz yıldan fazla bir zamandır tanınmış bir ad taşıdığını hiçbir zaman aklından çıkarma.

İnsan, yüreği ama yalnızca yüreği sayesinde başarıya ulaşır. Talihini başıboş bırakma. Zorluklar karşısında yılma. Onların üzerine üzerine git. Sana kılıç kullanmasını öğrettim. Gücün, kuvvetin yerinde. Bileğin sağlam. Dövüşmelisin. Hele dövüş yasak edilmişse! Dövüşmek için iki kat yürek ister o zaman.

Sana yalnızca atımı, öğütlerimi ve bir de on beş altın verebiliyorum. Annen de bunlara hazırladığı bir ilacı ekleyecek. Bu ilaç yüreğe dokunmayan bütün yaraları iyileştirir.

Her şeyi gör. Her şeyi işit. Uzun ve mutluluk dolu bir hayat yaşa.

Bir de yalnızca şunu ekleyeceğim: Mösyö de Tréville'i kendine örnek al. Bu adam eskiden benim komşumdu. Kral'ımız XIII. Louis'ye sokuldu. Şimdi silahşörların başkanı. Kardinal Richelieu, bildiğin gibi hiçbir şeyden korkmaz. Ama ondan çekinir. Mösyö de Tréville de tıpkı senin gibi başlamıştı. Bu mektupla git, onu bul ve sen de onun gibi yap.

Baba d'Artagnan daha sonra oğluna kendi kılıcını verdi ve onu iki yanağından öptü.

Genç adam odadan çıkınca annesiyle karşılaştı. Annesi hazırladığı ilaçla onu bekliyordu. Bu ilaç, babasının öğütlerinden sonraki en önemli ihtiyaçtı. Delikanlı aynıgün on beş altını, atı, Mösyö de Tréville'in mektubunu ve bir de bunlara ek olarak babasının öğütlerini alarak yola çıktı.

İlk Kavga

D'Artagnan, dokuz yüz kilometredir zavallı atının yüzünden kendisine sataşırılar diye korkmaktaydı. Sol yumruğu kapalıydı. Sağ elini ise günde on kez kılıcının üzerine koyuyordu. Sarı, tüyleri dökülmüş atın görünümünü, gelen geçenlerin yüzünde gülümsemelere neden oluyordu. Ama koca bir kılıçla asık bir surat, onları durdurmaya yetiyordu. Yalnız, bir köşeye çekilip gülüyorlardı. Şu olmaz olası Meung kentine varıncaya kadar her şey yolunda gitmişti.

Daha önce de söylediğimiz gibi d'Artagnan orada, Franc-Meunier Ham'nın kapısında atından indi. Hiçbir hizmetçi yardımına gelmemiştir. Çok iri yarı, çok iyi giyimli ama hiç de hoş görünüşlü olmayan bir bay, giriş katının penceresinde dikilmekteydi. İki kişiyle konuşuyordu. Onlar da dikkatle adamı dinliyorlardı. D'Artagnan, her zaman ol-

duğu gibi kendisinden söz ettiklerini sanmıştı. Dinledi. Bu kez yarı yarıya yanılmıştı. Çünkü ondan değil, atından söz ediyorlardı. Sonra da gülüyorlardı. Bu basit bir gülümseme değildi.

D'Artagnan önce atına dil uzatan kişinin yüzünü görmek istedi. Kırk, kırk beş yaşlarında, kara gözlü, sert bakışlı, beyaz tenli, iri burunlu, siyah saçlı bir adamdı bu. Giysileri güzel bir kumaştan dokunmuştu. Gömleği beyazdı. Ama bütün bu giydikleri uzun zamandır üzerinde olmalıydı. Bunlar mutlaka yolluk giysilerdi. D'Artagnan bütün bunları bir bakışta anlamıştı.

D'Artagnan bu adama bir daha baktı. O da gözlerini yeniden zavallı hayvanın üzerine dikmişti. Diğer iki adamsa gülüşmekteydi. Âdeti olmadığı hâlde o da hafifçe gülümsedi. Kuşkusuz bu kez hakarete uğrayan, d'Artagnan'ın kendisiydi. Bunun üzerine bir elini kılıcına attı, öteki elini de kemerine sokarak ağır ağır ilerledi. Ne yazık ki öfkeden kan beynine sıçramıştı. Hazırlanmış güzel sözler yerine, yalnızca şunları söyleyebildi:

– Pekâlâ bayım! Siz, şu pencerede saklanan beyefendi. Evet. Sizigüldüren şeyin ne olduğunu bana söyleyin de hep birlikte gülelim.

Kibar bay gözlerini attan ağır ağır sahibine çevirdi. Sözü'n kendisine söylendiğini anlamamış gibiydi önce. Sonra d'Artagnan'a dönerek,

– Size söylemiyorum bayım, dedi.

Genç adam öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir şekilde bağırdı.

– Ama ben size söylüyorum!

Yabancı, belli belirsiz bir gülümsemeyle d'Artagnan'a iki adım kala durdu ve atın karşısında dikildi. Arkadaşları gülmelerini gitgide artırıyorlardı.

Yabancıyı yaklaştığını gören d'Artagnan, kılıcını kınından çekmeye hazırlandı.

Yabancıya gelince o, penceredeki dostlarıyla konuşmasını sürdürmekteydi. D'Artagnan'ın aralarında durduğunu görmemiş gibi yapıyordu.

– Bu at gençliğinde bir sarıçiçekmiş, dedi. Tabiiatta bilinen bir renktir bu. Ama atlarda şimdiye kadar pek az görülmüştür.

Genç adam bağırarak,

– Ata gülüyorsunuz ama sahibine gülmeye cesaretiniz yok, dedi.

Yabancı cevap verdi:

– Ben öyle her zaman gülenlerden değilim bayım! Bunu siz de yüzümden anlayabilirsiniz. Ama hoşuma giden bir şey olunca gülmeden duramam.

D'Artagnan bağırdı:

– Ben de hoşuma gitmeyen bir şey olunca gülenleri görmek istemem.

Yabancı, her zamankinden sakın bir biçimde konuşmasını sürdürdü:

– Sahi mi bayım? Olur ya! Çok doğru.

Arkasını döndü. Otelin büyük kapısından çıkmaya hazırlandı. Adam d'Artagnan'la alay etmişti ve d'Artagnan'ın da onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Kılıcını çekerek arkasından koştu. Bağırarak,

– Dönünüz, haydi bay sırtkan dönünüz! Yoksa arkanızdan vuracağım sizi, dedi.

Adam, genç adamın gözlerinin içine bakarak,

– Nasıl? Bana vurmak mı? Haydi dostum, çıldırmışsınız siz, dedi.

Sonra da kısık bir sesle kendi kendine söylendi:

– Ne talihsizlik! İyi yürekli Kral'ımız silahşör yapmak için adam arıyor ama hiçbir zaman aradığını bulamıyor.

Daha sözlerini bitirmemişti ki d'Artagnan kılıcının ucunu ona yaslayıverdi. Adam ölmek için birkaç adım geriye sıyrıldı. Sonra o da kılıcını çekti ve selamladı d'Artagnan'ı. Hemen ardından da korunma durumuna geçti. Ama o sırada adamın iki arkadaşıyla hancı, sopa ve küreklerle d'Artagnan'ın üzerine atıldılar. D'Artagnan kendini savunmak için dönünce yabancı orada bulunanlara şöyle emretti:

– Şunu sarı atının üzerine bindirin de defedin buradan!

D'Artagnan:

– Seni öldürmeden önce değil, diye bağırdı.

Aynı zamanda kendini elden geldiğince koruyarak üç düşmanının karşısında gerilemedi.

Kibar bay:

– Bu Gaskonyalılar yaman oluyorlar doğrusu, diye bağırdı. Vurmaya devam edin. Nasılsa yonulacak.

Ama yabancı, başına nasıl bir dert sardığını bilmiyordu henüz. D'Artagnan geri çekilecek adam değildi.

Sonunda bir sopa vuruşuyla kılıcı ikiye bölündü. Sonra da alnına yediği bir darbeyeyle yere yığıldı.

İşte o zaman her yandan koşa koşa gelenler oldu. Hancıyı bir korku almıştı. Hizmetçilerinin yardımıyla yaralıyı mutfağa taşıdı. Orada iyi kötü baktılar ona.

Mösyö de Tréville ve Leydileri İçin Mektup

Kibar bay penceredeki yerini yine almıştı. Bütün bu adamlara zevk duymaksızın bakıyordu.

Bu sırada arkasındaki kapı açıldı. Gelen hancıydı. Yaralının sağlığından haber getirmişti. Yabancı dönüp sordu:

- Ne hâlde bizim çılgın?

Hancı:

- Daha iyice, dedi. Ama uykuya dalmadan önce sizi çağırma ve dil uzatma gücünü buldu yine.

- Öfkesinin arasında birinin adından söz etti mi?

- Evet, dedi elini cebine vurarak. "Bakalım Mösyö Tréville bu hakaret karşısında ne diyecek, göreceğiz." dedi.

Yabancı:

- Mösyö de Tréville mi? Doğru! Elini cebine vurdu ve Mösyö de Tréville'den söz etti, öyle mi? Tabi ki delikanlı

uykuya dalınca siz de -ki bundan eminim- bu cebe baktınız.
Peki ne vardı orada?

- Kral'ın silahşorlarının başı Mösyö Tréville için bir mektup efendim!

- Gerçek mi?

- Öyle efendim?

Hancı yabancıнын bakışına dikkat etmedi.

Yabancı ayağa kalkarak pencereden ayrıldı. Birkaç dakika konuşmadan öylece kaldı. Sonra,

- Şu çılgınla işimizi bitirelim bakalım, dedi. Nerede o?

- Birincikatta, karımın odasında. Şu sırada bakılıyor ona.

- Çantası ve giysileri yanında mı? Ceketini çıkarmadı mı?

- Hepsi aşağıda, mutfakta. Ama bu delikanlı sizi sıkıyorsa...

- Ona şüphe yok. Aklı başında kimseler bir çılgınla aynı otelde kalamazlar. Odanıza çıkın. Hesabımı hazırlayın ve hizmetçilerimi çağırın.

Hemen ardından sordu:

- Ha unutmadan isteğim yerine getirildi mi?

- Evet senyör. Atınız büyük kapının altında ve yola çıkmak için hazır durumda, dedi hancı.

- Pekâlâ. Sze söylediğimi yapın öyleyse, dedi yabancı.

Hancı, "Vay canına! Şu delikanlıdan korkuyor mu yoksa?" dedi kendi kendine.

Odanı çıkarken yabancıyı selamladı.

Yabancı:

– Bu delikanlı Milady’le karşılaşmamalı, diye sürdürdü konuşmasını. Milady çoktan varmış olmalı. Onun yanına ata binip gitmek daha iyi olur... Ah, Tréville’e gönderilen şu mektupta neler yazılı olduğunu bir bilebilseydim, diye söylene söylene mutfağa doğru gitti.

Hancı bu sırada delikanlının gelişinin, yabancıнын otelden ayrılmasına neden olduğunu anlamıştı. Karısının odasına çıktı. D’Artagnan’ı ayağa kalkmış buldu. Onu, polisin kendisini tutuklayacağına inandırdı. Ortada tehlike yokken bir büyük senyöre saldırılmazdı çünkü. Ona yoluna devam etmesi için cesaret verdi. D’Artagnan yarıyariya kör olmuştu. Ceketiyoktu. Baş da paçavralarla sarılıydı. Ne yaptığını pek de anlamadan merdivenleri indi. Mutfaka vardı ve avluda, kaba bir arabanın önünde düşmanını gördü.

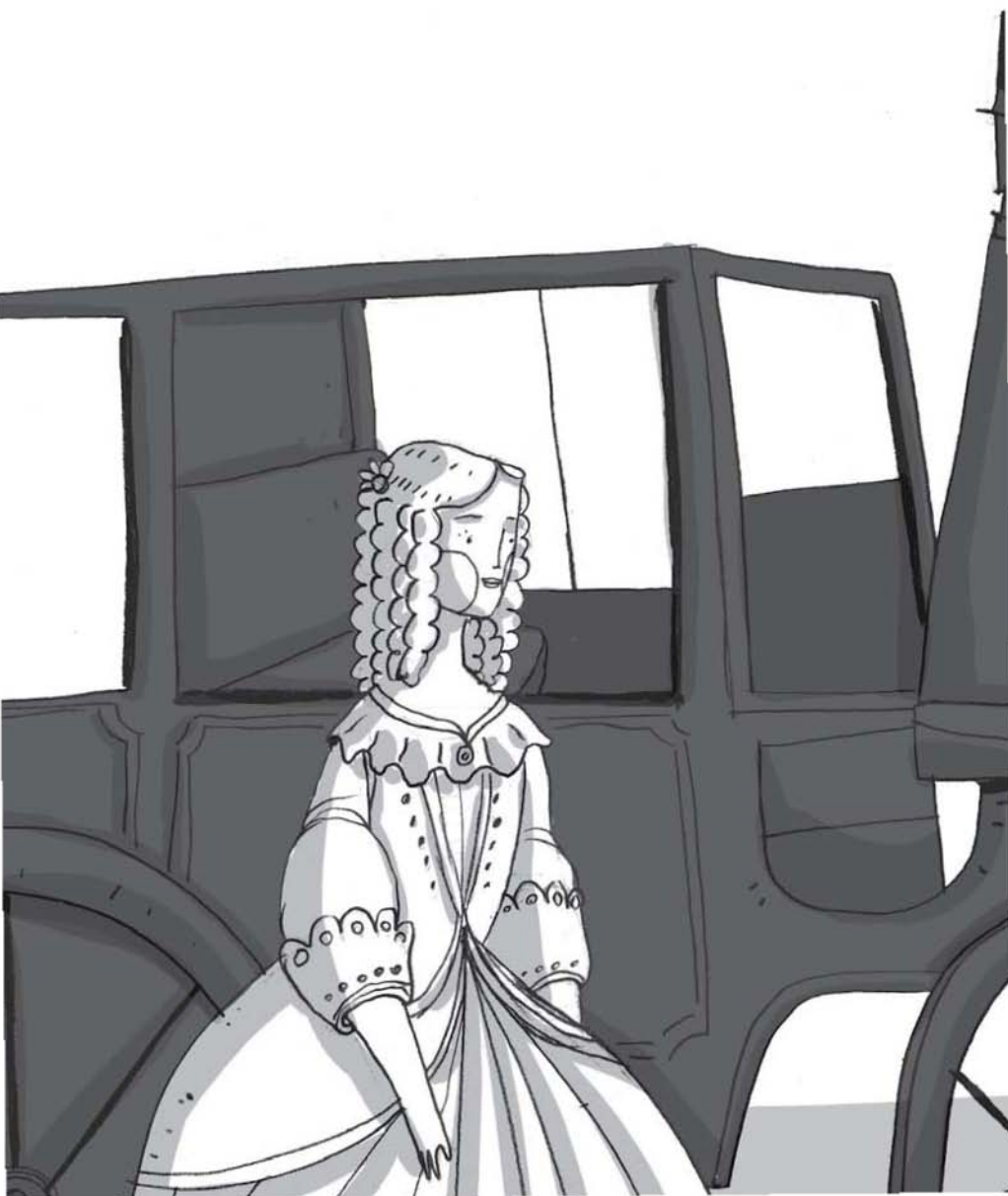
Arabanın kapısından yirmi, yirmi iki yaşlarında güzel bir kadın gördü. Sarışındı. Uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. İri mavi gözleriyle çok tatlı bakıyordu. Dudakları pembe, elleri narindi. Yabancı adamla çok hızlı konuşuyordu.

Kadın:

– Kardinal’in bana verdiği emir böyle, dedi.

Yabancı:

– Hemen İngiltere’ye dönmeyi ve dostumuz eğer Londra’dan ayrılacak olursa kendisine bildirmeyi emretti, öyle mi, dedi.

Güzelyolcu:

– Başka ne yapabilirdim ki, diye sordu.

Yabancı:

– Ne yapacağınız yazıldı size. Şu kutuyu alın. Denizin öte yakasına geçince açacaksınız onu, dedi.

– Pekâlâ. Ya siz, siz ne yapıyorsunuz, diye sordu.

– Ben Paris'e dönüyorum, cevabını verdi yabancı.

D'Artagnan her şeyi duymuştu. İlerleyerek bağırdı:

– Başkalarını cezalandıran bu ufaklık demek. Ama ceza veren kişi bu kez kaçamayacak.

– Kaçamayacak mı, diye sordu yabancı.

– Hayır. Bir kadının yanında başkalarının arkasına saklanmaya cesaret edemezsiniz sanırım.

Yabancı elini kılıcına attı. Milady bir çığlık kopardı:

– Yapmayınız bunu. Bir gecikme her şeyi altüst edebilir.

Yabancı:

– Haklısınız, dedi. Hareket edin öyleyse. Ben de hareket ediyorum.

Başıyla kadını selamlayarak atına atladı. Koca araba sokağın bir kenarından yola koyuldu. Yabancı da arabanın öteki yanında atını sürüyordu. Uşağına,

– Parayı öde, diye seslendi.

Adam hancının ayaklarına iki, üç gümüş fırlatarak atına bindi ve efendisinin ardından gitti.

D'Artagnan:

– Seni sefil seni! Seni sahte soylu, diye bağıarak uşağın arkasından koştı.

Ama yarası yüzünden çok bitkin düşmüştü. Birkaç adım atınca bir şey göremez oldu ve sokağın ortasına yığılıverdi. Doğnılmaya çalışırken hâlâ,

– Sefil! Sefil, diye bağııyordu.

Sonra bir daha yıkıldı yere. Hancı gülerek,

– İksi gitti ama bu benim başıma kaldı, dedi. Onu hiç değılse birkaçgün alıkoyacağımdan eminim. Bu da bana on bir altın kazandıracak diye geçirdi içinden.

On bir altın! D'Artagnan'a kalan bütün para buydu. Hancı da bu parayı d'Artagnan'ın ceplerini karıştırırken görmüştü.

D'Artagnan'ın Paris'e Varışı

Hancı hastalığı günde bir altından, on bir gün olarak hesaplamıştı. Ama ertesi gün sabahın beşinde d'Artagnan ayağa kalkmıştı bile. Kendi kendine mutfağa indi. Şarap, zeytinyağı ve daha bir sürü başka şey getirtti. Sonra oturup annesinden öğrendiği ilacı vücudundaki yaralara sürdü. O akşam ayaktaydı. Ertesi gün de iyileşmişti. Zeytinyağı, şarap ve ötekilerin parasını ödedi.

Hancı:

- Sizin sarı at, başka herhangi bir atın yediğinden üç kat fazla yedi, demişti.

Ama d'Artagnan onun bu sözlerine hiç aldırmış etmemişti. On altını cebinde duruyordu. Ama Mösyö de Tréville'e yazılan mektup yerinde değildi.

Genç adam mektubu aramaya başladı. Ceplerini yirmi kez dışarı çıkarıp yeniden içeri soktu. Çantasını açtı, kapadı.

Sonunda mektubun alındığını anladı. Korkunç bir öfkeyle içeri girdi. Yaraları yeniden açılacaktı neredeyse. Otelde ne varsa kırıp dökmek istiyordu.

– Mektup, diye bağırdı. Mektubum! Verin onu bana! Yoksa hepinizi öldürürüm.

Kılıcı olmadığını unutmuştu. Ama hancı biliyordu bunu. Gülümseyerek sakın sakın sordu:

– Bu mektup nerede olabilir acaba?

– Evet. Nerede bu mektup, diye bağırdı d'Artagnan. Size önce şunu bildireyim ki bu mektup Mösyö de Tréville için yazılmıştır. Siz de bunu bulmak zorundasınız. Eğer siz bulamazsanız  bunu bulmasını çok iyi bilir.

Hancı, genç adamın ne demek istediğini anlamıştı.

– Bu mektup kaybolmadı, dedi. Aldılar onu.

– Aldılar mı? Kim aldı?

– Dünkü  kibar bay aldı. Mutfağına inmişti. Sizin ceketi-
niz de oradaydı. Kibar bay mutfakta yalnız kaldı. Mektubu
 almış olmalı.

D'Artagnan:

– Yani siz şimdi mektubu  kibar bayın mı aldığını söy-
lyorsunuz, diye sordu.

– Bundan emin olduğumu söylüyorum size. Ben ona, sizin Mösyö de Tréville için bir mektup taşıdığınızı söyle-
yince o da bana bu mektubun nerede olduğunu sordu ve
hemen mutfağına indi. Ceketinizin orada olduğunu biliyordu.

– Hımmmm! Demek beni soyan hırsız o, dedi d’Artagnan. Onu Mösyö de Tréville’e şikâyet edeceğim. Mösyö de Tréville de gider, Kral’a şikâyet eder.

Sonra cebinden iki altın çıkararak hancıya verdi. Hancı şapkası elinde, d’Artagnan’ı kapıya kadar geçirdi.

D’Artagnan atına bindi ve çok geçmeden Paris’te Saint-Antoine kapısına vardı. Orada atını üç altına sattı. İyi paraydı bu. Zavallı hayvan çok yorulmuştu çünkü.

Genç adam böylece Paris’e yürüyerek girdi. Giysilerinden bazılarını kolunun altındaki küçük bir pakette taşıyordu. Lüksemburg yakınındaki Fossoyeurs Sokağı’nda çok ucuz bir oda, bir dam altı buluncaya kadar yürüdü. Eşyalarını oraya bırakarak günün geri kalan bölümünü yırtılan giysilerini dikmekle geçirdi. Sonra hurdacılar çarşısına gidip kılıcını tamir ettirdi. Sonunda Louvre’a döndü. Orada rastladığı ilk silahşöra Mösyö de Tréville’in konağını sordu. Otelin, kiraladığı odanın yakınındaki Eski Güvercinlik Sokağı’nda olduğunu öğrendi. Buna çok sevinmişti.

Mösyö de Tréville'i Beklerken

Mösyö de Tréville de tıpkı d'Artagnan gibi yani parasız başlamıştı işe. Ama cesareti vardı. Akıllı ve zekiydi. Üstelik şanslıydı da. Kral'ın yanında kısa zamanda önemli bir yere yükselmişti.

Kral'ın ve Mösyö de Tréville'in silahşorları kötü giyimliydiler. Çok içerlerdi. Sık sık da yaralanırlardı. Günlerini kumar evlerinde geçirirler, avazları çıktığı kadar bağırırlardı. Saçları alınlarına düşerdi. Kılıçlarını çarpıştırırlar, Kral'ın koruyucularıyla karşılaştıkları zaman onlarla dövüşürlerdi. Kimi zaman içlerinde ölenler de olurdu. Ama arkalarından ağlanacağına emindiler. Sık sık öldürürlerdi. Uzun süre hapiste kalmayacaklarına güvenirlerdi. Mösyö de Tréville onları savunmak için orada bulunmuyor muydu zaten? Mösyö de Tréville adamları tarafından çok sevildiği içindir ki ona yaranmak için canlarını vermeye hazırды hepsi de.

Eski Güvercinlik Sokağı'ndaki konağının avlusunda, sabahın altısından akşamın sekizine kadar her gün elli, altmış silahşör sayılabılırdi. Silahlı ve her şeye hazır olarak beklerlerdi. Girişteki uzun sıraların üzerinde otururlardı. Bu salonda sabahtan akşama kadar sesleri bir duvardan ötekine yıldıırım gibi gürlerdi.

D'Artagnan'ın gelip kendini tanıttığı gün sayıları her zamankinden daha fazlaydı. Kimileri konuşuyor, kimi tartışıyor, kimi de oyun oynuyordu.

Genç adam bu korkunç gürültü arasında ilerledi. Yüreği küt küt atıyordu. Uzun kılıcın zayıf bacakları hizasında düzeltti, iğreti bir gülüşle şapkasını eline aldı. Her topluluğun arasından geçişte rahat bir soluk alıyordu. Herkesin ona dönüp baktığını hissetmekteydi. Hayatında ilk kez kendisine güvenini kaybetmişti.

Merdivenin üstüne varınca orada kendisini durdurdu. Dört silahşör kılıçlarını çarpıştırarak vakit geçiriyordu. İçlerinden biri elinde kılıcı, öteki üçünün çıkmasını önüyor ya da önlemeye çalışıyordu. Bunlar delice bir çabuklukla bir ilerliyorlar, bir geriliyorlardı. D'Artagnan önce kılıçlarının sahte olduklarını sanmıştı. Ama biraz sonra silahlarının hem adamakıllı sivri hem de iyice keskin olduklarını fark etti. Küçük ama bayağı yaralar da açıyorlardı üstelik. Her kan akışında hepsi gülüşüyordu.

İçlerinde en usta olanı merdivenin başında bulunanla-

rıydı herhâlde. On, on iki silahşor bu dört adamı çevirdiler. Mösyö de Tréville'in yanına girerken düzenledikleri bir oyundu bu. Kendisine kılıç değen kişi arkadaşlarının arkasına geçiyordu. Beş dakika içinde biri kolundan, biri boynundan, biri de kulağından olmak üzere üç kişi yaralanmıştı.

Bizim genç yolcu, çok şaşırmış ve ilerlemeyi unutmuştu. Ama ilk kez onu orada gördüler ve ne istediğini sordular. D'Artagnan kendisini tanıtarak, Mösyö de Tréville'le aynı memleketten olduğunu ve onu görmek istediğini söyledi. Uşak, d'Artagnan'a beklemesini bildirdi.

D'Artagnan yeniden çevresine bakındı. Çok iri yarı ve çok güçlü bir silahşor, topluluğun ortasında bulunmaktaydı. Giysileri genç adamın dikkatini çekmişti. Ceketi gök mavisiydi. Oldukça yıpranmıştı. Fakat bu ceketin üzerine baştan aşağı işlemeli çok güzel bir kılıç askısı geçirmişti. Askı pırıltılar saçıyordu. Kırmızı bir manto yalnızca ceketin üzerindeki askıyı gösterecek biçimde adamın omuzlarını örtüyordu. D'Artagnan'ın o güne kadar hiç görmediği uzunluktaki bir kılıç askıdan sarmaktaydı.

Bu silahşor nöbetten henüz dönmüş bulunuyordu. Zaman zaman güriültüyle öksürüyor ve soğuk almış olmaktan yakınıyordu. Mantoyu da bu yüzden giydiğini söylüyordu. Birçok kişi adamın çevresini sarmış, askıya bakıyorlardı.

- Ne istiyorsunuz ki, dedi adam. Bu bir çılgınlık. İyi biliyorum. Babam...

Adamlardan biri yüksek sesle,

– Haydi Porthos, dedi. Bu askıyı sana babanın verdiğiğine inandırmaya çalışma bizi.

Porthos cevap verdi:

– Haklısınız. Bunu ben kendi paramla aldım.

Sonra bir başka silahşora dönerek sordu:

– Öyle değil mi Aramis?

Bu Aramis denen adam, Porthos’un tam tersiydi. Yirmi iki, yirmi üç yaşlarında, ince narin yapılı bir gençti. Gözleri siyah ve yumuşak bakışlıydı. Yanakları bir genç kızinkiler kadar pembeydi. Bir baş işaretleriyle arkadaşına cevap verdi.

● sırada bir başka silahşor yüksek sesle sordu:

– Bu anlatılanlar konusunda ne düşünüyorsunuz?

Porthos:

– Ne anlatılıyor ki, diye sordu.

– Kardinal’in dostu Rochefort’un, Brüksel’de görüldüğünü anlatıyorlar. Şu Rochefort hani...

Porthos diğer silahşorun sözünü kesti.

– Ama bu iş doğru mu bakalım?

– Bana bunu söyleyen Aramis’in kendisi, diye cevap verdi silahşor.

– Sahi mi?

– Ya! Onu siz de iyi biliyorsunuz, dedi Aramis. Size bunu daha dün anlatmıştım. Artık bundan söz etmeyelim.

Porthos:

– Artık söz etmeyelim ha? Ne kadar da çabuk söyleniyor bu? Artık bundan söz etmeyecekmişiz. Kardinal bir centilmenin ardına adam takacak, ona mektupları çaldırtacak, dostlarından birini öldürtecek... Dün bize bu sersemletici haberi veriyorsunuz, bugün de kalkmış, artık bundan söz etmeyelim diyorsunuz.

– Peki. Madem istiyorsunuz, konuşalım öyleyse, dedi Aramis.

Bu sırada birinin seslendiği duyuldu:

– Mösyö de Tréville, Mösyö d'Artagnan'ı bekliyor.

Böyle seslenen, odanın kapısını açan bir uğaktı. Genç Gaskonyalı büyük bir sessizlik içinde salonu boydan boya geçti.

Mösyö de Tréville ve Silahşorları

D'Artagnan yerlere kadar eğilerek selam verdi. Mösyö de Tréville de genç adamı kibarca selamladı ve onun ahenkli bir sesle konuşmasını duyarak gülümsedi. Şöyle düşünüyordu.

"Memleketimden güvenebileceğim biri işte."

Ama memnun bir görünüşü yoktu ve d'Artagnan'ın konuşmasına fırsat bırakmadı. Genç adama beklemesini söyledi. Sonra gidip kapıyı açtı ve üç kez seslendi:

– Athos! Porthos! Aramis!

Daha öncetanıdığı olduğumuz Porthos ve Aramis hemen arkadaşlarından ayrılarak Mösyö de Tréville'in yanına girdiler. Çok sakın görünmüyorlardı. Ama şeflerini yapmacıksız bir biçimde selamladılar.

Kapı arkalarından kapandı. Avluda gürültü yeniden başlamıştı.

Mösyö de Tréville konuşmaya hemengirmedi. Her de-

fasında, sessiz ve hareketsiz duran Porthos ve Aramis'in önünden geçerek bir uçtan bir uca, enine boyuna odasından yünüldü. Birden onların karşısında durdu, baştan aşağı öfkeyle süzerek,

– Kral'ın bana ne dediğini biliyor musunuz? Ya dün akşam dediğini? Bunu biliyor musunuz baylar, diye sordu.

Bir anlık sessizlikten sonra iki silahşör cevap verdi:

– Hayır efendim, bilmiyoruz.

Aramis çok nazik bir biçimde ekledi:

– Ama öyle umuyoruz ki bunu söyleyeceksiniz bize.

– Kral bana bugünden itibaren, Kardinal'in koruyucuları arasındaki silahşörlerini alacağını söyledi.

Porthos sordu:

– Kardinal'in koruyucuları arasındaki mi? Ama niye?

– İyi şarabı kötüye katmak gerektiğini görüyor da ondan.

İki silahşör gözlerinin aklarına kadar kıpkırmızı kesilmişlerdi. D'Artagnan yer yarılmış da yerin dibine geçmişti sanki.

Mösyö de Tréville komuşmasını daha kuvvetle sürdürdü:

– Evet, evet. Majestelerinin hakkı var. Anlatması bile üzücü. Silahşörler gülünç oluyorlar. Bay Kardinal dün hiç de hoşuna gitmeyen bir biçimde konuştu. Benim silahşörlerimin, bu müthiş silahşörlerimin bir otelde geç vakte kadar kaldıklarını, kendi koruyucularının da onları tutuklamak zorunda olduklarını söyledi. Bu müthiş sözünü hakaret eder bir biçimde söyledi. Gözlerini kısarak bakıyordu bana.

Benimle alay ettiğini düşündüm. Ne kötü! Bilmeniz gereken şeyler var. Benim silahşorlarımı tutuklamak hal! Sizler de oradaymışsınız. Kendinizi savunmaya kalkışmayın! Sizi tanıdımlar. Kardinal adlarınızı da verdi. Bu benim hatam. Benim hatam, evet. Çünkü ben kendim seçerim adamlarımı. Evet. Siz Aramis! Niye din adamı giysileri taşıyorsunuz? Çok yakıştırdı size! Ya siz Porthos? Bu kadar güzel bir askıyı tahtadan bir kılıç taşımak için mi kullanıyorsunuz yoksa? Ya Athos? Athos'u göremiyorum. Nerede ●?

Aramis üzgün üzgün cevap verdi:

– Athos hasta efendim. Çok hasta.

– Hasta mı? Çok hasta diyorsunuz. Peki ne tür bir hastalıkmış bu?

Bir şeyler söylemek isteyen Porthos cevap verdi:

– Hastalığının çok ciddi olmasından korkuluyor efendim.

– Çok ciddi öyle mi? Bununla ne demek istiyorsunuz Porthos? ● yaşta hastalık! Hayır, hayır!.. Kuşkusuz yaralıdır. Belki de ölmüştür. Ah! Böyle olacağını bilseydim! Aman Tanrı'm! Bakın silahşor efendiler! Geceleri kötü yerlerden geçmenizi ve sokak köşelerinde kılıç oynamanızı yasaklıyorum sizlere. Kardinal'in koruyucularının sizlere gülmelerini istemiyorum. Onlar iyi, sakın ve becerikli insanlardır. Kendilerini asla tutuklatmazlar. Onlar geriye bir adım atmaktansa ölmeyi yeğlerler. Kaçmak, sıvışmak Kral'ın silahşorlarına özgü. Böyle işt!

Porthos ve Aramis öfkeden bembeyaz kesilmişlerdi. Ona karşı duydukları büyük sevgi olmasaydı Mösyö de Tréville'i öldürebilirlerdi.

Ayaklarını yere vuruyorlar, dudaklarını kanatıncaya kadar ısıyorlar, kılıçlarını bütün güçleriyle sıkıyorlardı. Dışarıdan "Athos, Porthos, Aramis" diye çağrıldıkları duyulmuş ve Mösyö de Tréville'in öfkesi sesinden daha o zaman anlaşılmıştı.

On meraklı baş kapıyı dinlemekteydi. Kulaklar öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Söylenen her şey işitilmiş ve dudaklar bu küçük düşürücü sözleri tekrarlamıştı. Bütün konak bir anda sessizliğe bürünmüştü. Mösyö de Tréville'in yeniden konuştuğu duyuldu. Her sözü bir kılıç vuruşu gibiydi.

– Ya! Kral'ın silahşörları Kardinal'in koruyucuları tarafından tutuklanıyorlar. Kardinal'in altı koruyucusu Kral'ın altı silahşörünü tutukluyor. Aman Tanrı'm! Kararımı verdim. Louvre'a gidiyorum Bırakıyorum sizi. Kim isterse şefiniz olsun sizin. Kardinal'in koruyucuları arasına gireceğim. Eğer kabul etmezse, hey Tanrı'm!.. O zaman din adamı olacağım.

Athos

● sırada avluda bağrıışmalar duyuldu. Ayaklar yerleri tekmeliyor, yumruklar duvarlara ve kapılara vuruyordu. D'Artagnan saklanacak bir köşe aradı.

Porthos:

- Pekâlâ, dedi. Evet altıya karşı altıydık. Ama kılıçlarımızı çekecek vaktimiz olmadı. Çekebildiğimiz zamansa aramızdan ikisi yere düşmüştü bile. ● onlar öldüler. Yaralı Athos'un durumuyse pek parlak sayılmaz. Athos'u tanırınız. İki kez kalkmaya çalıştı, ikisinde de yeniden yıkıldı. Öteki koruyucular da geldiler. Bizi zorla alıp götürdüler. Biz yolda kaçıp kurtulduk. Ya Athos? ● yavaşça yere bırakıldı. Öldü sanılmış, taşıma zahmetine değmeyeceği düşünülmüştü. Olaybu işte. Ne istiyorsunuz? Bütün savaşlar kazanılmaz ya!

Mösyö de Tréville daha sakindi şimdi.

- Bunu bilmiyordum, dedi. Kardinal her şeyi söylememiş demek.

Aramis söze karıştı:

– Athos’un yarası çok ciddi efendim. Kılıç omzunu delip göğsüne girdi. Korkarım ki...

O sırada kapı açıldı. Soylu ve güzel ama korkunç derecede beyaz bir baş görüldü. İki silahşör bağııştı.

– Athos!..

Mösyö de Tréville de kendi kendine “Athos!” diye tek-larladı.

Athos, Mösyö de Tréville’e zayıf fakat sakın bir sesle,

– Beni sormuşsunuz efendim, dedi. Beni istemişsiniz. Ben de geldim işte. İsteğiniz nedir efendim?

Silahşör bu sözleri söylerken salona girmişti. Mösyö de Tréville cesaretin bu derecesinden çok duygulanmıştı. Ona doğru koştu.

– Bu baylara, silahşörlerinin kendilerini sebepsiz yere öldürtmelerini yasakladığımı söylemekteydim. Cesur insanların, Kral’ın yüreğinde çok değerli bir yeri vardır ve Kral, silahşörlerinin yeryüzündeki en cesur kişiler olduklarını bilir. Elini verin bana Athos!

Mösyö de Tréville, yenigelenin cevap vermesini bekle-miyordu. Athos’un elini tutarak bütün gücüyle sıktı.

Athos’un yaralı olduğunu herkes biliyordu. Onun içeri girişinden sonra kapı açık kalmıştı. Bu nedenle uzun bir çığlık, Mösyö de Tréville’in son söylediklerine karışmıştı. Kapıda iki, üç baş görüldü.

Mösyö de Tréville onları uzaklaştırmaya gidiyordu ki birden, Athos'un elinin gevşediğini hissetti. Silahşor yere yığılmıştı. Ölü gibiydi.

Mösyö de Tréville:

– Bir doktor, diye bağırdı. Aman Tanrı'm! Bir doktor! Yoksa cesur Athos'um ölecek benim.

Silahşorlar, Mösyö de Tréville'in çağlıklarını duymuşlardı. Hepsi birden odaya girdiler. Kapıyı kapatmayı unutmuşlar ve yaralının etrafını çevirmişlerdi. Allah'tan ki istedikleri doktor hemen oradaydı. Doktor, Athos'u yandaki odaya taşıttırdı.

Doktorla Mösyö de Tréville birlikte döndü. Mösyö de Tréville, Athos'un daha iyi olduğunu söyledi. Sonra da herkeşe odadan çıkmalarını emretti. Yalnızca d'Artagnan kalmıştı.

Mösyö de Tréville ve D'Artagnan

Kapıyeniden kapandı. Mösyö de Tréville, d'Artagnan'la yalnız başına kalmıştı şimdi. Bu genç adamın kim olduğunu artık hatırlamıyordu. Mösyö de Tréville, d'Artagnan'a sordu. D'Artagnan da cevap verdi. Mösyö de Tréville dinliyordu.

-Affedersiniz sevgili çocuğum, dedigülümseyerek. Ama ben sizi tamamen unutmuştum. İsteginiz nedir? Şef demek bir aile babası demektir. Askerler de koca koca çocuklardır. Kral'ın, hele özellikle Kardinal'in buyrukları mutlaka yerine getirilmelidir.

D'Artagnan gülümsemekten kendini alamadı. Mösyö de Tréville bu gülüş üzerine karşısında duran kişinin zeki bir genç olduğunu anlamış ve hemen ne istediğini sormuştu.

-Babanızı çok severim, dedi. Oğlu için ne yapabilirim acaba? Yalnız çabuk söyleyin. Fazla vaktim yok.

-Efendim, dedi d'Artagnan. Tarbes'ten ayrıldım ve bu-
raya silahşorlarınız arasına katılmak için geldim. Ama iki

saattir gördüklerim bana bu işin ne kadar güç olduğunu öğretmiş bulunuyor. İsteğimin geri çevrilmesinden korkuyorum.

Mösyö de Tréville, genç adamın yüreğinin derinliklerini okumak istercesine, bakışlarını doğrudan doğruya onun gözlerine dikmişti. Sözlerini şöyle sürdürdü:

– Babanız benim eski arkadaşımdır. Size söylemiştim bunu. Sizin için bir şeyler yapmak isterim delikanlı. Ancak, daha öğrenmeniz gereken çok şey var. Kraliyet Okulunun müdürüne hemen bugün bir mektup yazacağım. Hiçbir şey ödemeyeceksiniz. Reddetmeyin sakın. Birçok soylu kişi araya girmek için can atıyor. Dans etmeyi ve ata çok iyi binmeyi öğreneceksiniz. Dostlar edinecek ve zaman zaman da beni görmeye geleceksiniz. Bana ne durumda olduğunuzu söyleyeceksiniz ve ben de sizin için elimden geleni yapmaya çalışacağım.

D'Artagnan, Paris âdetlerini bilmiyordu. Ama silahşorlar şefinin soğukluğunu anlıyordu.

– Babamın mektubunun değerini bugün anlıyorum, dedi.

– Doğru. Üzerinizde böyle bir mektup olmadan bu kadar uzun bir yolculuğu nasıl yaptığınıza şaşıyorum zaten, dedi Mösyö de Tréville.

– Üzerimde öyle bir mektup vardı efendim. Hem de Allah için güzel ve soylu bir mektuptu bu. Ama onu çaldılar benden, dedi d'Artagnan.

Sonra da Meung'de başınagelenlerin hepsini anlattı ve yabancı kibar baydan Mösyö de Tréville'in hoşuna gidecek biçimde söz etti. Mösyö de Tréville:

– Bayağı merak uyandırıcı bir olay bu, dedi. Peki benden yüksek sesle söz etmiş miydiniz?

– Evet efendim. Şüphesiz. Sizin adınız yolculuktaki tek silahımdı benim, dedi A'rtangan.

Mösyö de Tréville gülümsemekten kendini alamadı. Ama bu gülümseme yüzünden hemen siliniverdi. Doğrudan doğruya Meung'daki adama getirdi sözü:

– Söyleyin bana! Bu kibar bayın yanağında eski bir yara izi var mıydı?

– Evet, mermi yarasına benzer bir iz vardı.

– İri yarı ve güzel bir adam mıydı?

– Evet.

– Teni beyaz, sakalları siyah mıydı?

– Evet, evet, tam öyle. Nasıl tanıyorsunuz bu adamı? Ah! Bir daha bulsam onu ama elim e geçireceğim yine. Bundan eminim..

Tréville konuşmasını sürdürerek,

– Bir kadın bekliyor muydu peki?

– Evet, beklediği kadınla konuştuktan sonra yola çıktı.

– Ne konuştuklarını duymadınız mı?

– Bay kadına bir kutu vererek, emirlerin onun içinde olduğunu ve yalnızca Londra'da açması gerektiğini söyledi.

– İngiliz miydi bu kadın?

– O bay, Milady diyordu ona.

Tréville “Ta kendisi!” diye düşündü. “Ta kendisi! Ben onu henüz Brüksel’de sanıyordum.”

D’Artagnan bağırdı:

– Aman efendim! Bu adamın kim olduğunu biliyorsanız bana söyleyin. Öldüreceğim onu.

– Bu adamla dövüşmekten sakının delikanlı, diye cevap verdi Mösyö de Tréville. Onu sokağın bir yanından gelirken görürseniz, siz öbür yana geçin! Asıl o sizi öldürür. Ülkenin en iyi kılıç kullanan adamıdır o.

– Ne olursa olsun, dedi d’Artagnan. Bir elime geçireyim onu...

– Benden size bir öğüt; siz yine de aramayın onu!..

Meung'deki Adam

Tréville birden durdu. Genç adamın yalan söyleyip söylemediğini kendi kendine sordu. Bir mektup kaybetmiş miydi gerçekten? Kardinal tarafından gönderilmiş olamaz mıydı? Evine girmek ve daha sonra kendisini yok etmekle görevlendirilmiş bulunamaz mıydı? Bin kez olmuş şeydi bu. D'Artagnan'a daha bir dikkatle baktı. Genç adamın zeki ve ince yüzü yatıştırmamıştı kendisini.

Ağır ağır,

- Eski arkadaşının oğluna şu andaki güçlükleri açıklamak isterim dostum, dedi. Kral ve Kardinal birbirlerinin en iyi dostudurlar. Onlar hakkında bütün söylenenleryanlıştır. Kardinal'e karşı kötülük düşünüyorsanız gidiniz! Birbirmizden ayrılalım. Size yine yardım ederim ama uzaktan. Dostum olarak kalırsınız.

Tréville şöyle düşünmekteydi:

“Eğer bu delikanlıyı bana gönderen Kardinal’s e bana sokulmanın en iyi yolunun kendisini kötölemek olduğunu bildirmiştir ona. Bu d’Artagnan da bana Kardinal’den hoşlanmadığını söyleyecek demektir.”

Ama tam tersine, d’Artagnan büyük bir içtenlikle cevap verdi:

– Efendim Paris’e, babamın bana söylediğ üzere, Kral’a, Kardinal’e ve size hizmet etmek için gelmiş bulunuyorum. Babam sizlerin Fransa’yı yöneten üç şef olduğunuzu düşünüyor.

D’Artagnan, Mösyö de Tréville’in adını da ötekilere eklemişti. Bundan bir sakınca doğmazdı. Mösyö de Tréville yeniden gükümsedi. Ama hâlâ kuşkuuydu.

– Siz iyi bir gençsiniz, dedi. Ama sizin için az önce bildirdiğim şeyleri yapabilirim yalnızca. Evimin size her zaman açık olacağını unutmayın. Ne zaman isterseniz görebilirsiniz beni. Sizi kabul ederim ve dinlerim. Günün birinde şüphesiz istediğ inizi elde edeceksiniz.

D’Artagnan sordu:

– Kral’a iyi hizmet etmemi beklediğ inizi mi söylemek istiyorsunuz böyle demekle? Pekâlâ efendim. İçiniz rahat olsun. Fazla beklemeyeceksiniz.

D’Artagnan çıkmaya hazırlanarak selam verdi. Mösyö de Tréville onu durdurarak,

– Bekleyiniz, dedi. Kraliyet Ordu Müdürtü için size bir

mektup vereceğimi söylemiştimya. Yoksa istemiyor musunuz delikanlı?

– Evet efendim, istiyorum, diye cevap verdi d'Artagnan. Bu mektubu kaybetmeyeceğimden de emin olabilirsiniz. Çok iyi saklayacağım onu. Yerine ulaşacak. Onu benden çalmak isteyenlerin vay başına gelecekleri!..

Mösyö de Trévillegülümsedi. Genç adamı konuştukları pencere yanında bırakarak bir masaya oturdu. Söz verdiği mektubu yazmaya koyuldu.

D'Artagnan'ın vakit geçirmek için avluya bakmaktan başka yapacak bir işi yoktu. Silahşorların birbiri ardına çıktıklarını gördü. Sokağın köşesini dönünceye kadar gözleriyle onları izledi.

Mösyö de Tréville yazmayı bitirmişti. Yerinden kalktı ve mektubu vermek üzere genç adama doğru yürüdü. D'Artagnan mektubu almak için elini uzattı. Ama Mösyö de Tréville birden genç adamın öfkeden kıpkırmızı kesildiğini ve bağıarak koştuğunu gördü.

– Ah, Tanrı'nın belası! Bu kez kurtulamayacak elimden.

– Kim o, diye sordu Mösyö de Tréville.

D'Artagnan:

– O işte, dedi. Mektubumu çalan adam. Ah, sefill!

Böyle diyerek çıkıp gitti. Mösyö de Tréville, "Deli mi ne? Ama kim bilir, belki de benden ustaca ayrılmanın bir yolu bu." diye düşündü.

Athos'un Omzu ve Porthos'un Kılıç Askısı

D'Artagnan giriş salonunu üç sıçrayışta geçip merdivene doğru koşmuştu. Ama o sırada küçük dar kapıdan bir silahşor çıkmaktaydı ve d'Artagnan:

- Bağışlayın ama acelem var, diyerek gitti.

Tam merdivene varmıştı ki elikılıçlı bir adam omzundan tuttu. Yüzü kar gibi beyaz silahşor, d'Artagnan'a,

- Aceleniz var öyle mi, dedi. Bir yaralıya çarpacaksınız ve özür dilerim diyeceksiniz sonra da bunun yeterli olduğunu sanacaksınız. Yağma yok delikanlı! Mösyö de Tréville'in bizimle bugün biraz çabuk konuştuğunu duydunuz ve bizden çekinmenize gerek bulunmadığını sandınız belki de. Ama siz Mösyö de Tréville değilsiniz.

D'Artagnan, bakım gördükten sonra odasına çekilen Athos'u tanıdı.

- Gerçekten de size dokunmak istememiştim, dedi. İs-

temediğim içindir ki özür diledim sizden. Bunun yeterli olduğunu sanıyorum. Ama yeniden özür diliyorum. Bu kez belki de fazla bu. Oldu işte. Bir daha söylüyorum, acelem var. Çok acelem var. Bırakın da gideceğim yere gideyim.

Athos:

– Hiç de nazik değilsiniz bayım, dedi. Uzaktan geliyorsunuz. Belli oluyor.

D'Artagnan merdivenleri inmişti bile. Durdu.

– Hey Tanrı'm! Bana bakın bayım, dedi. Uzaktan geliyorum, doğru. Ama hiç kimse ders veremez bana.

– Kim bilir, dedi Athos.

D'Artagnan bağırdı:

– Ah, bu kadar acelem olmasaydı! Birinin arkasından koşmam gerekmeseydi!..

– Sayın bay aceleci! Koşmadan da bulursunuz beni, anlıyor musunuz?

– Yal Nerede peki? Söyler misiniz lütfen?

– Carmes-Deschaux yakınında.

– Saat kaçta?

– Öğleye doğru.

– Öğleye doğru. Güzel. Orada olacağım.

– Beni orada öğleyi on beş dakika geçinceye kadar bekletmeye kalkışmayın. Yoksa kulaklarınızı keserim.

D'Artagnan:

– Pekâlâ, diye bağırdı. Öğleye on kala orada olacağım.

Yeniden koşmaya başladı. ● kim olduğunu bilmediği adam ağır ağır yürüyordu. Pek uzakta olmamalıydı.

Porthos, otelin kapısında tam ● sırada bir askerle konuşmaktaydı. İki adam arasında tam da bir geçimlik yer vardı. D'Artagnan oradan geçebileceğini sandı. Ama ● sırada rüzgâr Porthos'un uzun mantosunu uçurmuş ve genç adam kendini dosdoğru mantonun içinde bulmuştu. Porthos mantosundan bir an bile ayrılmak istemiyordu. Mantoyu kendine doğru çekti. D'Artagnan mantonun içinde döndü ve burnunu adamın iki omzu arasına sokulmuş buldu. O zaman kılıç askısının, yalnızca ön tarafının altından olduğunu gördü. Arkası deriden yapılmıyordu. Porthos'un boydan boya altından yapılmış bir askı alacak kadar parası olmadığını hemen anladı. Porthos mantoyu soğuk alma bahanesiyle taşıyarak, askının öteki yarısını gizlemiş oluyordu böylece.

Porthos:

– Allah'ın belası, diye bağırarak bütün gücüyle, sırtına sokulmuş bulunan d'Artagnan'ı itmeye çalıştı.

Sonra yine,

– Allah'ın belası! İnsanların üzerine bu şekilde atılacak ne var sanki, dedi.

D'Artagnan, bu at gibi iri adamın omzunun altından geçerek sırtından çıkabilmişti sonunda.

– Öztür dilerim, dedi. Ama acelem var. Birinin arkasından koşuyorum da.

Ardından hemen ekledi:

– Koştuğum zaman, gözlerim, başkalarının göremediklerini de görür.

Porthos ya anlamış ya da anlamamıştı. Ama kesin olan şuydu ki çok öfkelenmişti.

– Size haber vereyim ki bayım, eğer silahşörlere böyle sataşacak olursanız, kendinize dayak attırırsınız.

D'Artagnan:

– Dayak attırmak mı, diye sordu. Bu söz biraz sert kaçmadı mı?

– Düşmanlarına önden bakmaya alışmış kimselere karşı kullanılacak en iyi söz budur.

– Ha! Çok iyi biliyorum ki siz dostlarınıza bile arkanızı dönmezsiniz.

Porthos, onun arkasından gitmek için davrandı.

D'Artagnan:

– Daha sonra, daha sonra, diye bağırdı. Mantonuz olmadığış zaman.

– Saat birde Lüksemburg'un arkasında.

– Pekâlâ! Saat birde.

Genç adam böyle derken köşeyi dönmüştü bile.

D'Artagnan her rastladığına, aradığı adamı görüp görmediklerini soruyordu. Sen Nehri'ne kadar indi, yeniden Kızıl Haç'a çıktı ama adamı bulamadı.

Aramis'in Mendili

D'Artagnan'ın yüreği daha yavaş atıyordu şimdi. Bütün başına gelenleri düşünmeye koyuldu. Zaten saat on birde Mösyö de Tréville'den çabucak ayrılmakla kabalık etmişti. Ayrıca, Kral'ın çok sevdiği ve ötekilerden üstün tuttuğu en iyi iki silahşoruyla yapacağı iki düello kendisini beklemekteydi.

"Ne çılgınlık bu yaptığım! Şu cesur ve zavallı Athos omzundan yaralı, ben de kalkmış ona çarpıyorum. Şaşıtığım tek şey, beni hemen öldürmemiş olması. Hakkı da vardı buna. Onun nasıl da canını yaktım kim bilir! Porthos'a gelince, evet Porthos... Gerçekten daha tuhaf bu." dedi kendi kendine.

Genç adam gelip geçen var mı diye baktı sonra da gülmeye başladı.

Yürüye yürüye Aiguillon otelinin birkaç adım yakınına varmıştı. Otelin önünde Aramis'i gördü. Aramis, Kral'ın ko-nyucularından üç centilmenle neşeli neşeli konuşmaktaydı.

Aramis ded'Artagnan'ı gördü. Ama Mösyö de Tréville'in daha o sabah bu genç adamın önünde öfkelenildiğini unutmamıştı. Bu yüzden ona görünmek istemiyordu. Ama d'Artagnan tersine, sevimli olmaya çalışarak en hoş gülümsemesiyle, yerlere kadar eğilip selam verdi. Aramis selama karşılık verdi ama gülümsemedi. Dört adam da susmuştu.

D'Artagnan oradan en az hatayla ayrılmanın yolunu aramaya başladı. Aramis'in ayaklarının dibine bir mendil düşürdüğünü görmüştü. Eğilip silahşorun ayağının dibinden mendili aldı ve ona verdi.

– Bu mendilin sizin olduğunu sanıyorum bayım, dedi. Çok güzel bir mendil bu. Eminim ki onu kaybetmek hoşunuza gitmezdi.

Mendil gerçekten de çok güzeldi. Çok dazarıftı. Bir kadın mendiliydi bu. D'Artagnan bunu çok geç anlamıştı. Aramis kızardı. Mendili genç adamın elinden hızla çekti.

– Yanılıyorsunuz, dedi. Bu mendil benim değil. Benim mendilim cebimde.

Bunu söyledikten sonra kendi mendilini çıkardı. Güzel ama sağlam ve kalın bir mendildi bu. D'Artagnan bu kez ne söyleyeceğini bilememişti.

– Beni bağışlayacağınızı umarım bayım, dedi.

Aramis cevap verdi:

– Hiç de iyi terbiye almış bir insan gibi davranmıyorsunuz bayım.

D'Artagnan:

– Niye bayım, diye bağırdı. Sanıyorsunuz ki...

– Sanıyorum ki siz budalanın birisiniz. Cep mendillerinin üzerine sebepsiz yere basılmayacağını bilmeniz gerekirdi. Gaskonya'dan geliyorsunuz. Belli oluyor bu.

D'Artagnan yeniden dövmüşmeye hazır bir durumdaydı.

– Beni küçük düşürmeye çalışmakla hata ediyorsunuz bayım, dedi. Gaskonyalıyım ben. Doğru. Ama bir beceriksizlik de yapmış olsalar, Gaskonlar iki kez özür dilemeyi sevmezler. Bunu size söylememe gerek yok.

Aramis:

– Size söyledim bayım. Tekrar ediyorum ki bu mendil benim cebimden çıkmadı.

– Ne yapalım? İki kez yalan söylemiş oluyorsunuz böylece. Ben onun sizin cebinizden çıktığını gördüm.

– Ya! Demek siz olayı böyle görüyorsunuz Bay Gaskon! Pekâlâ! Dersinizi vereceğim sizin.

– Ben de sizi yeniden okulunuza yollayacağım bay din adamı! Koruyun kendinizi lütfen. Hemen dövişeceğiz.

– Hayır sevgili dostum. Burada olmaz. Bu otel Kardinal'in dostlarıyla doludur. Belki de beni tutuklatmak için sizi göndermiştir. Yoksa ben de öldürmek isterdim sizi. Ama gizli, kimsenin bu işi bilmeyeceği bir yerde... Saat iki deMösyö de Tréville'in konağında sizi bekleyeceğim. Orada güzel bir yer gösteririm size.

İki genç selamlaştılar. Sonra Aramis, Lüksemburg'a giden sokağa yöneldi. D'Artagnan da Carmes-Deschaux yolunu tuttu. Kendi kendine söyleniyordu.

"Geriye dönüş yok. Ama öldürülürsem bile bir silahşor tarafından öldürüleceğim."

Öldürülmeyi Beklerken

D'Artagnan Paris'te hiç kimseyi tanıımıyordu. İkinci bir kişiyi getiremezdi. Athos'un tanıklarını almaya karar verdi. Ayrıca cesur silahşordan, onun istediği kadar özür dilemeye hazırdı. Ama yüreksizcesine değil... Yaralı bir adama karşı dövüşmeyi istemiyordu. Bu adamın dostu olmak çok hoşuna giderdi. Ondaiki yüksek soyluluk havasını, güzel yüzünü beğeniyordu. Porthos'a gelince, onun korku uyandırıcı olduğunu düşündü. Eğer öldürülmeyecek olursa kılıç askısının öyküsünü herkese anlatabilecekti. Aramis'i yüzünden vuracak ve genç adamın sevdiği bu güzelliğe ebediyen son verecekti.

Yürümekten çok uğarcasına Carmes-Deschaux'ya doğru gitti. Çevresi çayırılık, penceresiz bir evdi burası. Oraya vardığı zaman vakit öğleyi vurmuştu.

Athos beş dakikadır oradaydı. Yarası canını acıtıyordu.

Bir taşın üzerine oturmuş, üzerinden hiç eksilmeyen sakın görüntüsüyle beklemekteydi.

D'Artagnan'ı fark edince ayağa kalktı ve ona doğru birkaç adım attı. D'Artagnan da şapkasını çıkardı.

Athos:

– Dostlarımdan ikisine haberverdim bayım, dedi. Bana tanıklık edecekler. Ama bu iki dostum henüz gelmediler. Niye geciktiklerini anlamıyorum.

D'Artagnan:

– Benimse hiç tanıgım yok bayım. Paris'e daha dün geldim ve yalnızca Mösyö de Tréville'i tanıyorum. Beni de ona dostlarından biri olan babam gönderdi.

Athos bir an sessiz kaldıktan sonra sordu:

– Yalnızca Mösyö de Tréville'i mi tanıyorsunuz?

– Evet bayım.

Athos yarı kendi kendine, yarı d'Artagnan'a konuşurcasına,

– Bak şu işe, dedi. Sizi öldürecek olursam, çocukları yiyen biri gibi görecekler beni.

D'Artagnan onu selamlayarak cevap verdi:

– O kadar değil bayım! O kadar da değil! Hem sizyaralı değil misiniz?

Athos soylu bir tavırla,

– Eğer sizce sakıncasıyoksa başka şeylerden konuşalım, dedi.

D'Artagnan:

– Bana izin verseydiniz eğer...

– İzin mi?

– Yaralar için bir merhem biliyorum. Çok iyi bir ilaç. Annemden öğrendim. Eminim ki üç güne kalmadan bu ilaç iyileştirir sizi. Bu üç günün sonunda siz iyileşince sizinle her zaman dövüşmeye hazırım.

D'Artagnan bu sözleri içtenlikle söylemişti.

Athos:

– Bakın bu çok hoşuma gitti bayım! Soylu bir insansınız siz. Ama Kardinal Richelieu'nün döneminde yaşıyoruz ve şimdi bu üç gün içinde dövüşeceğimizi haber alarak bize engel olurlar. Öff! Arkadaşlarım gelecekler mi acaba?

D'Artagnan aynı içtenlikle,

– Aceleniz var da hemen dövüşmek istiyorsanız sıkmayın kendinizi, rica ederim.

– İşte hoşumagiden bir söz daha, dedi Athos. Szingibi adamlara bayılırım. Eğer birbirimizi öldürmezsek daha sonra sizi tanımaktan gerçek bir zevk duyacağım. Şu beyleri bekleyelim bakalım. Böylesi daha iyi olur. Vaktim çok benim. Hah, işte biri geldi sanırım.

Porthos ve Aramis'in Gelişi

D'Artagnan, Vaugirard Sokağı'nın ucunda iri yarı ve dolap gibi kocaman bir adamın belirdiğini gördü.

- Nasıl?

- Evet. Canınızı mı sıktı yoksa?

- Hayır. Ne münasebet?

- İşte öteki de geliyor.

D'Artagnan arkasını dönünce Aramis'i tanıdı. Bu kez birincisinden daha büyük bir şaşkınlıkla bağırdı.

- Ne?

Athos:

- Elbette, diye cevap verdi. Kimse bizi birbirimizden ayrı görmez hiçbir zaman. Bu yüzden de "Üç Silahşörler" derler bize. Ama siz çok uzaktan geliyorsunuz.

- Gaskonya'dan.

- Bunu bilemezsiniz tabi.

– Elbette, dedi d'Artagnan Size çok iyi ad takmışlar baylar.

Bu sırada Porthos ilerlemişti. O güzel kılıç askısı yoktu üzerinde ve mantosunu da çıkarmıştı. Athos'u selamladı. Sonra d'Artagnan'a döndü, şaşırmış görünüyordu.

– Vay, vay, vay, dedi. Bu da nesi?

Athos:

– Dövüşeceğim bay bu işte, dedi eliyle d'Artagnan'ı göstererek. Sonra da onu selamladı.

Porthos:

– Benim dövüşeceğim kişi de o.

– Ama saat birde dövüşeceğiz sizinle, diye cevap verdi d'Artagnan.

Sıra Aramis'e gelmişti.

– Ben... Benim dövüşeceğim bay da bu.

D'Artagnan büyük bir nezaketle,

– Ama saat ikide ancak...

Aramis, Athos'a sordu:

– Ama sen niye dövüşüyorsun Athos?

– Omzumu acıttı da ondan. Ya sen Porthos?

Porthos kızarak cevap verdi:

– Dövüşmek için dövüşüyorum.

Athos herkese dikkatle bakıyordu. Gaskonyalının dudaklarından ince bir gülümsemenin geçtiğini gördü.

Genç adam:

– Nasıl giyinmemiz gerektiği konusunda anlaşılmadı, dedi.

Athos sordu:

– Peki ya sen Aramis?

Aramis:

– Ben bir hak sorunu için dövüşüyorum, derken d'Artagnan'ın dudaklarından ikinci bir gülümsemenin daha geçtiğini gördü.

– Doğru mu bu?

– Evet, dedi Gaskonyalı. Bir din sorunu. Bu konuda anlaşılmadı.

"Bu adam gerçekten birzekâ küpü." diye düşündü Athos. D'Artagnan:

– Hepiniz bir aradasınız şimdi baylar, dedi. İzin verin de özürlerimi sunayım sizlere.

Özür sözü üzerine Athos'un alnından bir bulut, Porthos'un dudaklarından bir gülüş, Aramis'inkilerden de bir gülümseme geçti. Ama d'Artagnan narin çizgili başını kaldırarak,

– Anlamadınız baylar, dedi. Sizlerden, üçünüzle birlikte dövüşemeyeceğim için özür diliyorum İlk beni öldürme hakkı Bay Athos'un. Bay Porthos! Sizin bu işi yapabilme şansınız azalıyor. Sizin şansınız ise daha da az bay Aramis ve şimdi baylar size tekrarlıyorum. Özür dilerim. Ama yalnızca bu nedenle. Kollayın kendinizi.

D'Artagnan bunları söyledikten sonra kılıcını kınından çekti. Kan beynine çıkmıştı. Kılıcını şu anda Fransa'nın bütün silahşorlarına karşı çekebilirdi.

Vakit öğleyi on beş dakikageçiyordu. Güneş iyice yükselmişti. Gölgeyoktu. Athos da kılıcını kınından çıkararak,

– Hava çok sıcak, dedi. Ama ben giysimi çıkaramam. Biraz önce yaramın kanadığını hissettim.

– Öyleyse ben de sizin gibi üzerimdakilere dövüşeceğim. Athos korunma durumuna geçmişti.

– Ne zaman istiyorsunuz bayım?

– Emirlerinizi bekliyorum, dedi d'Artagnan.

Beşe Karşı İki

İki kılıç birbirine ancak dokunmuş ve çarpışmalarından meydana gelen çınlama ancak işitilmişti ki evin köşesinde Kardinal'in koruyucuları göründü. Koruyucular, gece Athos'u yaralayanlardan biri olan Mösyö de Jussac'ın komutası altında bulunuyorlardı. Porthos ve Aramis bir ağzdan bağırdılar.

- Kardinal'in koruyucuları! Kılıçlar kına baylar, kılıçları kına!

Ama çok geçti artık. Koruyucular Athos ve d'Artagnan'ı görmüşlerdi. Jussac onlara doğru ilerledi.

- Hey, durun bakalım silahşorlar, diye bağırdı. Burada dövüş var demek. Dövüşmek yasak Bilmiyor musunuz bunu?

Athos:

- Eğer siz dövüşmek isteseydiniz, bizler ses çıkarmazdık size, dedi. Siz de bizi bırakın da yorulmadan bizi seyretme zevkini tadın.

– Bu mümkün değil baylar! Görev her şeyden önemlidir. Lütfen kılıçlarınızı kınlarına sokun ve bizi izleyin.

Aramis:

– Sizi dinlemek bizim için zevk olurdu bayım! Ama ne yazık ki olacak iş değil bu. Mösyö de Tréville bunu yasakladı bize. Yolunuza gidin hadi. Böylece en iyisini yapmış olacaksınız.

Jussac cevap verdi:

– Eğer bizi izlemeyi reddederseniz, bunu yapmak zorunda bırakırız sizi.

Athos yarı duyulur, yarı duyulmaz bir sesle,

– Onlar beş kişi, bizse üç kişiyiz. Üstelik ben yaralıyım. Ama ben Mösyö de Tréville'nin öntüne yenik olarak dönme-yeceğim. Burada ölelim daha iyi.

Athos, Porthos ve Aramis birbirlerine yanaştılar. Jussac da adamlarını yerleştirdi.

D'Artagnan bakıyordu. Silahşörlerle birlikte dövüşmek, yasaya karşı gelmek demekti. Kral'ın kendisinden bile güçlü bir bakanın düşmanlığını kazanmak anlamına geliyordu bu. Ama bu d'Artagnan'ı korkutmuyordu. Bir anda karara vardı. Kral ve Kardinal arasında seçim yaptı. Athos ve arkadaşlarına doğru yöneldi.

– Baylar, dedi. Üç kişi olduğunuzu söylemiştiniz. Ama bana öyle geliyor ki dört kişiyiz.

Porthos:

– Ama siz silahşör değilsiniz ki, dedi.

– Doğru. Silahşör giysileri m yok ama yüreğim var. Yüreğim silahşör benim. Öyle hissediyorum bayım.

Jussac bağırdı:

– Gidiniz delikanlı! Çekilebilirsiniz siz! Canınızı kurtarın. Haydiyalah!

D'Artagnan kalmıştı. Athos:

– Siz gerçekten de soylu bir çocuksunuz, diyerek genç adamın elini sıktı.

Jussac yeniden seslendi:

– Haydi, haydi! Karar verelim artık!

Porthos ve Aramis:

– Haydi bakalım! Bir şeyler yapalım, dediler.

Üçü de d'Artagnan'ın çok genç olduğunu düşünüyor ve beceriksizlik yapabileceğinden korkuyorlardı.

Athos:

– İki oluyoruz, dedi. Birimiz, yani ben yaralı... Biri de çocuk. Ama dört kişi olduğumuzu söyleyecekler yine de.

Porthos:

– Peki tükürdüğümüzü yalayacak mıyız öyleyse, diye sordu.

– ● da zor, dedi Athos.

D'Artagnan onları dinliyordu.

– Beni deneyin baylar, dedi. Elimden geleni yapacağım ve size söz veriyorum ki canlı olarak gitmeyeceğim.

Athos sordu:

– Adınız ne sizin yiğidim?

– D'Artagnan bayım.

Athos:

– Pekâlâ öyleyse! Porthos, Aramis ve d'Artagnan ileri!

Jussac, Athos'un ne dediğini anlamıştı. Üçüncü kez bağırdı:

– Haydi baylar! Vereceğiniz kararı bekliyorum.

Aramis bir eline şapkasını, öteki eline de kılıcını alarak cevap verdi:

– Dövüşmekten zevk duyacağız.

– Ya! Demek bizimle gelmeyi reddediyorsunuz!

Athos, Kardinal'in dostlarından Cahusac diye birinin karşısında yerini aldı. Porthos, Bicarat'ı seçmişti. Aramis iki adamla birden dövüşecekti. D'Artagnan'sa doğrudan doğruya Jussac'ın üzerine atılmıştı.

Genç Gaskonyalının yüreği göğsünden fırlayacakmış gibi küt küt atmaktaydı. Ama korkudan değildi bu. Aksine duyduğu zevktendi. Bir çılgın gibi dövüşüyor, Jussac'ın çevresinde on kez dönüyor, yirmi kez korunma durumunu değiştiriyordu. Jussac çok ustaydı. Çok uzun süredir kılıç kullanmaktaydı. Ama kendini savunmakta güçlük çekiyordu. D'Artagnan alışılmış biçimde kullanmıyordu kılıcını. Her yandan birden saldırıyor ve bunu yaparken kendisine kılıç dokundurtmuyordu.

Jussac sonunda öfkelenmişti. Bir çocuk tarafından durdurulmayı istemiyordu. Hatayapmaya başladı. D'Artagnan'ın gözünden kaçmamıştı bu hatalar. Şimdi daha dikkatli davranıyordu. Jussac işi bitirmek isteyerek korkunç bir darbe vurdu. D'Artagnan eğildi, kılıcı Jussac'ın kılıcının altından geçerek adamın gövdesine giriverdi. Jussac bir öküz gibi devrildi.

– Aman Tanrı'm! Şaşırttı mı bu sizi?

Zafer

D'Artagnan çabucak çevresine bakındı. Aramis askerlerden birini öldürmüştü. Öteki asker çok kuvvetliydi. Ama Aramis iyi savunuyordu kendisini.

Bicarat ve Porthos birbirleriyle çarpışıyorlardı. Porthos kolundan, Bicarat'sa bacağından birer kılıç darbesi yemişlerdi. Ama her ikisinin yarası da ciddi değildi. Çarpışmalarını sürdürüyorlardı.

Athos, Cahusac'tan bir yara daha almıştı. Rengi gitgide beyazlaşıyordu. Ama geri çekilmiyordu. Yalnızca kılıç tutan elini değiştirmişti. Sol eliyle dövüşüyordu.

D'Artagnan'ın istediği kimseye yardım etme hakkı vardı. Kendisine en fazla kinin ihtiyaç duyduğuna bakındı. Athos'un bakışları dikkatini çekti. Bu bakışlar, "Artık yapamıyorum. Yıkmak üzereyim. Ama yardım dilemektense ölmek daha iyi." diyordu.

D'Artagnan bağırarak Cahusac'ın üzerine atıldı.

– Bana dönün bay koruyucu! Yoksa öldürürüm siz!

Cahusac döndü. Tam zamanıydı. Yalnızca cesaretin ayakta tuttuğu Athos diz üstü düşmüştü. D'Artagnan'a seslendi:

– Tanrı aşkına onu öldürmeyin delikanlı! Bunu istiyorum sizden. İyileşeceğim zamana bırakın onu. Silahını alın yalnızca. Böyle işte. Güzel! Çok güzel!

Cahusac'ın kılıcı yirmi adım öteye fırlamıştı. D'Artagnan'la Cahusac biri kılıcı almak, öteki de almasını önlemek için birlikte koştular. İlk varan d'Artagnan oldu ve ayağıyla kılıcın üzerine bastı.

Cahusac bunun üzerine Aramis'in öldürdüğü askere koşarak onun kılıcını aldı ve d'Artagnan'a dönmek istedi. Ama yolunun üzerine Athos çıkmıştı. Athos gücünü yenisinden toplamış, düşmanının işini kendisi bitirmek istemişti ve bunu başardı.

Aynı anda Aramis de kılıcını yerde yuvarlanan sonuncu askerin göğsüne dayamıştı. Yenildiğini söylemek zorunda bırakmıştı onu.

Geriye Porthos ve Bicarat kalmıştı. Porthos durmadan konuşuyor, Bicarat'ya saatin kaç olabileceği, yorulup yorulmadığı gibi sorular soruyordu. Ama onu birdaha yaralayamamıştı. Bicarat ölünceye kadar dövüşen kılıç erlerinden biriydi.

Bu işe bir son vermek gerekiyordu. Öteki koruyucu-

lar gelebilir ve hepsini durdurabilirlerdi. Athos, Aramis ve d'Artagnan, Bicarat'yı çevirerek kılıcını vermesini söylediler. Bicarat bacağından yaralı olduğu ve hepsine karşı tek başına kaldığı hâlde reddetti. Fakat Jussac bir dirseği üzerine doğruldu. Bicarat'a davranışının yanlış olduğunu söyledi. D'Artagnan gibi bir Gaskon olan Bicarat gülmekle yetindi. Yeri göstererek,

– Bicarat tek başına da olsa ölecek burada, dedi.

Jussac:

– Onlar sana karşı dört kişi. Bitir artık. Emrediyorum sana!

Bicarat:

– Madem emrediyorsun, o zaman başka, diye cevap verdi. Benim şefimsin. Ben de seni dinlemek zorundayım.

Geriye doğru sıçradı. Kılıcını dizine vurup kırdı. Parçaları atarak bekledi.

Silahşörlar kılıçlarıyla Bicarat'yı selamladıktan sonra onları kınlarına soktular. Sonra ayakta kalan tek koruyucu Bicarat'ın yardımıyla Jussac'ı, Cahusac'ı ve Aramis'in yaraladığı askeri eve taşıdılar. Dördüncüsü ölmüştü. Böylece düşmanlarının dört kılıcını aldılar ve krallar gibi mutlu bir biçimde Mösyö de Tréville'in konağına doğru yürüdüler. Yolu genişlemesine kaplamışlardı. Silahşörlar onlarla karşılaşılıyorlar ve arkalarına takılıyorlardı. Sayıları biraz sonra yüzü geçmişti. D'Artagnan sevincini saklamıyordu. Onlara,

- Ben henüz bir silahşor değilim. Ama bu iyi bir başlangıç değil mi, diye sordu.

Bu sözleri duyan Athos cevap verdi:

- Evet dostum. Ama unutmayın ki insan Paris'te ancak Kral isterse başarıya ulaşır.

Kral XIII. Louis

Mösyö de Tréville bağışmaları duymuştu. Adamlarından birini çağırarak ne olduğunu sordu. Kendisine olup bitenleri anlattılar.

Mösyö de Tréville bütün bunları duyunca kapıya gitti. Dışarı çıktı. Çok öfkeli görünüyordu. Sonra Athos, Porthos, Aramis ve d'Artagnan'ı içeri aldırdı. Onları kucaklamaktan kendini alamamıştı.

- Tam istediğim gibi insanlarsınız, dedi onlara. Sizi Kardinal'e karşı savunacağım ve sizinle de uğraşacağım delikanlı. Ama kaybedecek vaktimiz yok. Kral'ı, Kardinal'den önce ben görmeliyim. Yoksa hem sizin başlarınızı hem de kendi yerimi pahalya veremem sonra.

Silahşorların şefi bir dakikabile kaybetmeden doğruca Louvre'a gitti. Ama artık çok geç olmuştu. Kardinal, Kral'ın yanındaydı ve Mösyö de Tréville'e, majestelerinin onu şu sırada kabul edemeyeceği söylendi.

Mösyö de Tréville saraydan ayrılmadı. Akşam olunca da oyuna gitti. Kral, kazanmasını sever ve kazanırdı da. Bu yüzden çok mutluydu. Tréville'i görünce,

– Buraya gelin silahşorların şefi. Buyurun. Size düşündüğümü söyleyeceğim. Kardinal'in adamlarınızdan şikâyet geldiğini ve bu akşam hastalandığını biliyor musunuz? Ya böyle! Bu sizin silahşorlarınız müthiş. Asılacak adamlar bunlar!..

Tréville, Kral'ın sözü nereye getireceğini hemen anlamıştı.

– Hayır efendim, dedi. Tersine onlar koyun gibi yumuşak insanlardır. Kılıçlarını majestelerine hizmet için çekmek isterler yalnızca.

Kral:

– Dinleyin Bay Tréville, dedi. Dinleyin. Sizin bütün söyleyeceklerinize inanacağımı da düşünmeyin. Bana Adil Louis denildiğini de aklınızdan çıkarmayın Bay Tréville. Birazdan göreceğiz.

– Adil olduğunuzu bildiğim içindir ki gönül rahatlığıyla bekleyeceğim efendim.

– Bekleyiniz öyleyse bayım, bekleyiniz. Uzun süre bekletmeyeceğim sizi.

Şans dönmüş ve Kral kaybetmeye başlamıştı. Oyundan çekilmek yerinde olacaktı. Kazandığı parayı ceplerinden birine koydu. Sonra,

– Bu iş nasıl olmuş, anlayalım, dedi. Bilirsiniz ki sevgili silahşörlar, bir yargıç herkesi dinlemelidir.

– Ey Tanrı'm! Çok basit bir olay bu. Efendimiz, benim en iyi adamlarımdan, sizin de en iyi silahşörlarınızdan üçü; Athos, Porthos ve Aramis, Saint-Germain'e gezmeye gitmişlerdi. Daha bu sabah kendilerine tanıştırdığım genç bir Gaskon'a Carmes-Deschaux'da randevu vermişler. Giderken Bay Jussac, Cahusac, Bicarat ve öteki iki koruyucuyla karşılaşmışlar. Onlar Carmes-Deschaux'ya ne yapmaya gelmişler bilmiyorum. Yasaya karşı çıkmak gibi bir düşünceleri vardı belki de.

– Ya, ya, beni düşündürüyorsunuz, dedi Kral. Birbirleriyle dövüşmeye geliyorlardı kuşkusuz.

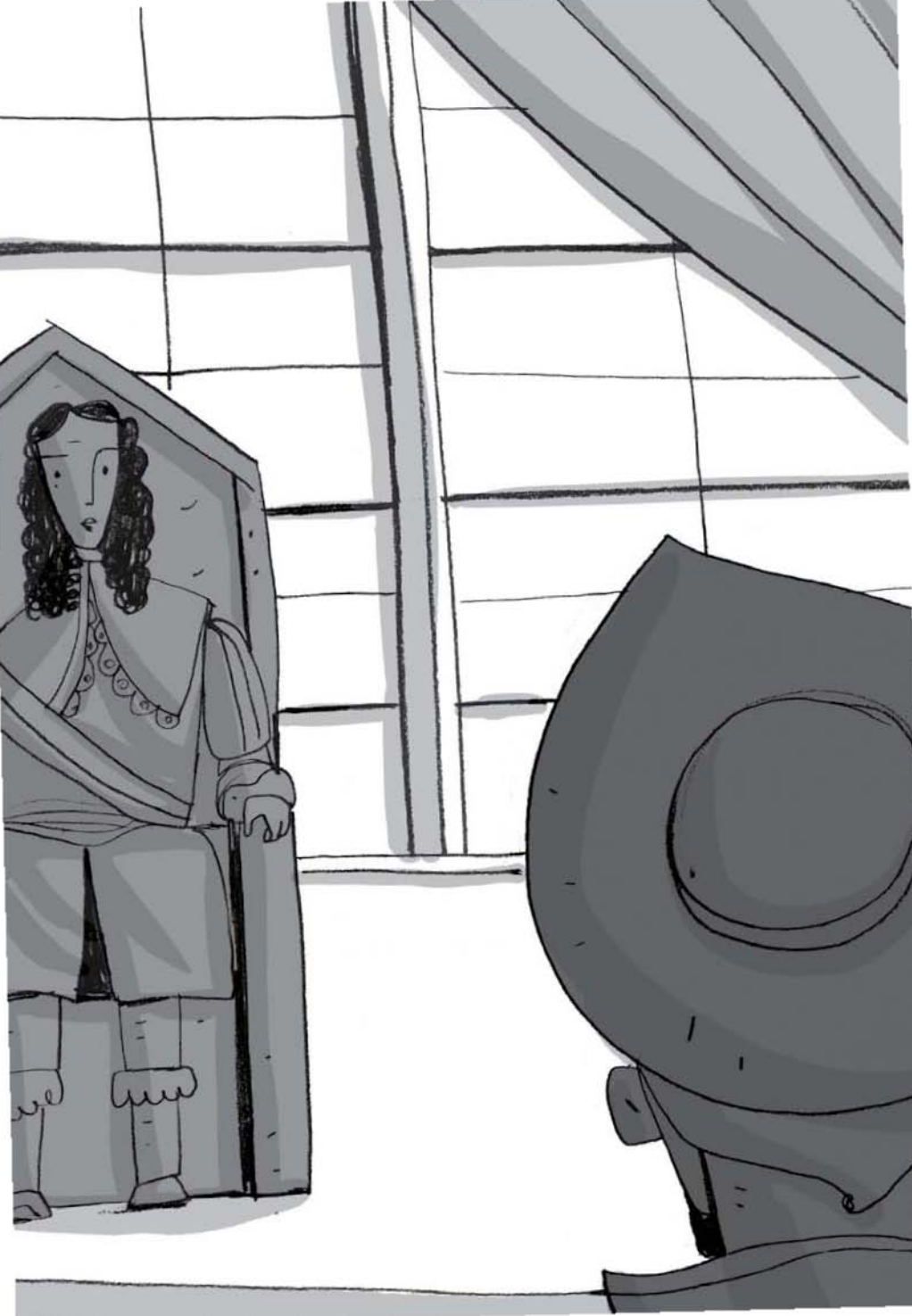
– Ben bir şey bilmiyorum. Bu in cin bulunmayan yere ne yapmak için geldiklerine majesteleri karar verecektir.

– Haklısınız Tréville, haklısınız!

– Kardinal'in bu koruyucuları, silahşörları görünce düşüncelerini değiştirmişler herhâlde. Oraya niye geldiklerini unutmuşlar ve silahşörlara, yalnızca Kral'a ait olan silahşörlara saldırmışlar.

– Koruyucuların silahşörlara saldırdıklarını söylüyorsunuz, öyle mi?

– Olayın böyle geçmiş olabileceğini söylüyorum ama bundan emin değilim efendim. Gerçeği ortaya çıkarmanın ne kadar güç olduğunu bilirsiniz. Yalnızca Adil Louis...

– Haklısınız Tréville. Ama silahşörlar yalnız değillermiş. Yanlarında bir de çocuk varmış.

– Evet efendimiz. Silahşörlardan biri yaralıydı. Böylece Kral'ın iki silahşoru, bir yaralı -o da silahşor- ve bir çocuk Kardinal'in en nâthiş koruyucularından dördünü yaralamışlar ve birini de öldürmüşler.

– Ama şaşılacak bir şey bu. Dört adam -ki bunların arasında bir yaralıyla, bir de çocuk var- diyorsunuz, öyle mi?

– Gencecik birdelikanlı. Ama öylesine yürekli ki majestelerine ondan söz etmek isterdim.

– Adı neymiş bu delikanlının?

– D'Artagnan efendimiz. Çok eski bir arkadaşının oğlu. Babanızla savaşmış bir adamın oğlu.

– Bu delikanlının iyi yetiştirilmiş olduğunu söylüyorsunuz yani. Bunu anlatın bana Tréville!

– Söylediğim gibi, d'Artagnan hemen hemen bir çocuk efendimiz. Silahşor olma şerefine erişmiş değil. Bay Kardinal'in koruyucuları ona çekilmesini söylemişler.

– Şu hâlde görüyorsunuz ki Tréville, bu olayda hatalı olanlar koruyucular.

– Doğru efendimiz. Buna hiç şüphe yok. Ona çekilmesini emretmişler. Ama o silahşor, majestelerine bağlı olduğunu söyleyerek silahşörlarla birlikte kalmış.

– Yürekli delikanlıymış.

– Onlarla birlikte kalmış ve Bay Kardinal'i küplere bin-

diren • müthiş kılıç darbesini Jussac'a vuran da oymuş.

– Jussac'ı yaralayan oymuş hal Bir çocuk. Bu imkânsız Tréville.

– Ama gerçek böyle.

– Jussac en iyi kılıç kullanan adamlarımızdan biri.

– •labilir efendimiz. Ama ustasını bulmuş işte.

– Bu delikanlıyı görmek istiyorum Tréville. Görmek istiyorum onu. Eğer onun için bir şeyler yapabilirsem...

– Majesteleri ne zaman kabul buyuracaklar kendisini?

– Yarın öğlende Tréville.

– Onu yalnız mı getireyim?

– Hayır, dördünü de getirin bana. Hepsini bir arada görmek istiyorum. Böyle adamlar az bulunuyor Tréville.

– Öğleüzeri Louvre'de olacağız efendimiz.

– Ha, küçük merdivenden Tréville, küçük merdivenden. Kardinal'in yasası... Anlıyorsunuz ya Tréville, yasa yasadır. Dövüşmek yasak.

– Ama bu karşılaşma tamamen alışılmış bir olaydan çıktı. Benim üç silahşorumla d'Artagnan kendilerini savunuyorlardı.

– Doğru, doğru, dedi Kral. Ama siz yine de küçük merdivenden girin.

Tréville gülümsedi. Karardan çok memnundu. Kral'ı selamladı ve çıktı.

D'Artagnan'ın Top Oynama Gidiş

Mösyö de Tréville • akşam silahşorlarına, kendilerine verilen şereften söz etmişti. Kral'ı uzun zamandır tanıdıkları için bu onların uyumalarına engel •lmadı.

D'Artagnan bütün gece düş gördü. Erkenden kalktı ve sabahın sekizinde Athos'un yanına gitti. Silahşoru giyinik ve çıkmaya hazır durumda buldu. Athos, Kral'ın huzuruna çıkmadan önce Porthos ve Aramis'le birlikte Lüksemburg yakınında top oynamaya karar vermişti. D'Artagnan'ın da gelmesini istedi. D'Artagnan bu oyunu hiç oynamamıştı. Ama memnuniyetle Athos'un arkasından gitti.

İki silahşor çoktan varmışlardı oraya. Athos ve d'Artagnan karşı karşıya geldiler. Athos her şeyde olduğu gibi top oyununda da çok ustaydı. Ama daha ilk harekette sol eliyle bile oynamayacağını anladı.

D'Artagnan tek kalmıştı. Gerçek bir oyunu becereme-

yecek kadar acemi olduğunu söyledi. Porthos ve Aramis ona yalnızca topları gönderiyorlardı. Ama Porthos'un attığı toplarda müthiş bir güç bulunmaktaydı. D'Artagnan onları yakalayamıyordu. Toplardan biri suratının yakınından geçmişti. D'Artagnan bir an önce Kral'ın yanına çıkmak için sabırsızlandığından, kibarca bir selam vererek daha iyi öğrendiği zaman oyuna katılacağını söyledi. Gidip bir kıyıya oturdu. Aramis'le Porthos'un oyunlarını seyretti.

Şanssızlık bu ya, Kardinal'in koruyucularından biri de tam yakınında oturmaktaydı. Bu koruyucu Carmes-Desc-haux'daki düelloyu öğrenmişti. Karşılaştığı herhangi bir silahşorla dövüşmek istiyordu. Yüksek sesle,

- Bu delikanlının toptan korkmasına şaşmamak gerek, dedi. Şüphesiz bir silahşor olmalı bu.

D'Artagnan kendisini sanki bir köpek ısırılmış gibi dönü-verdi. Gözlerini, koruyucunun gözlerinin içine dikti.

Öteki:

- İstedığınız kadar bakabilirsiniz bana küçük bey, dedi. Söyleyeceğimi söyledim ben.

D'Artagnan alçak bir sesle,

- Sözleriniz tekrarlamaya gerek kalmayacak kadar açık, diye cevap verdi. Beni izlemenizi rica ediyorum.

- Peki benim kim olduğumu biliyor musunuz siz?

- Bilmiyorum ve hiç umurumda da değil üstelik.

- Adım Bernajoux'dur benim.

D'Artagnan sakın sakın,

– Pekâlâ Bay Bernajoux, sizi kapıda bekleyeceğim, dedi.

– Gidiniz bayım. Sizi izliyorum.

Bu koruyucu elindengeldiğince bütün dövüşlere katılan biriydi. Bütün Paris tanırdı onu. Genç adamın adını bilmesina çok şaşırmişti.

Porthos ve Aramis oyunları ile uğraşmaktaydılar. Athos da onları dikkatle seyrediyordu. Ne o ne de ötekiler genç arkadaşları ile koruyucunun çıktıklarını görmemişlerdi.

Öğle olmak üzereydi. Dört arkadaşın Kral'ın yanına çıkma zamanı gelmişti. D'Artagnan da kaybedecek zamanı olmadığını düşünüyordu. Çevresine çabucak bir göz attı. Sokakta kimseyi göremeyince,

– Kollayın kendinizi, dedi.

Bernajoux:

– Fakat burası bana oldukça kötü seçilmiş bir yer gibi geliyor, dedi. Saint-Germain'e ya da Préaux-Clercs'e gitsek daha iyi olurdu.

D'Artagnan:

– Söylediğiniz doğru olabilir, diye cevap verdi. Ama önümde az vaktim var benim. Öğleye serbest olmak zorundayım. Kollayın kendinizi bayım!

Bernajoux bir sözü iki kez söyletecek adam değildi. Kılıcını çekerek d'Artagnan'ın üzerine atıldı. Onu korkutacağını sanıyordu.

Ama d'Artagnan çok şey öğrenmişti. Geri çekilmemeye karar verdi. Geriye bir adım atmak zorunda kalan Bernajoux olmuştu. D'Artagnan kılıcını uzatarak adamın omzuna dokundurdu. Hemen geriye bir adım atıp kılıcını kaldırdı. Bernajoux bir çocuk tarafından yaralandığı için çığına dönmüştü. Bunun önemli olmadığını söyleyerek yeniden öne atıldı. D'Artagnan'ın kılıcı adamın göğsüne girdi. Ama adam yıkılmadı. Yenildiğini kabullenmek istemiyordu. Tréville'in konağına çekilmeyi denedi. Bir akrabası vardı orada. Geri çekildi. D'Artagnan da arkasından gitti. Hiç kuşkusuz üçüncü vuruşta işini bitirecekti.

Ama bağırışmalar işitilmişti. Koruyucunun iki arkadaşı, Bernajoux'un d'Artagnan'la konuşmasını duymuşlar ve çıktıklarını görmüşlerdi. Hemen onları izlemeye karar vermişlerdi. Ellerinde kılıçlarıyla gelip d'Artagnan'ın üzerine koştular. Neyse ki Athos, Porthos ve Aramis'in geldiğini görmüşler ve iki koruyucu dönmek zorunda kalmıştı. ● sırada Bernajoux yıkıldı. Koruyucular dörde karşı yalnızca iki kişi olduklarını görünce bağırıldılar:

– Trémoille konağı yardıma gelin!

Bu bağırış üzerine konakta bulunan herkes fırlayıp dört arkadaşın üzerine atıldı. Silahşorlar da bağırıldılar:

– Silahşorlar yardım!..

Bu çağrı her zaman duyulurdu. Silahşorları Kardinal'in düşmanları bilirler ve onları severlerdi. ● sırada Mösyo des

Essart'ın üç koruyucusu oradan geçmekteydi. İkisi hemen dört silahşorun yardımına geldi. Biri de Mösyö de Tréville'in konağına koştu.

– Silahşorlar yardıma gelin, diye bağırdı.

Mösyö de Tréville'in konağı her zaman olduğu gibi asker doluydu. Hepsi birden Trémoille'un konağına koştular.

Silahşorlar daha güçlüydüler. Kardinal'in koruyucularıyla Trémoille'un adamları konağa çekildiler. Düşmanlarının girmesini önlemek üzere tam zamanında kapamışlardı kapıları.

Trémoille Dükü

Silahşorlar, Mösyö de Trémoille'un hizmetçilerini, konağı ateşe vererek cezalandırmak istiyorlardı. Ama saat on biri vurmuştu. D'Artagnan ve arkadaşları Kral'ın huzuruna çıkmakta gecikmek istemiyorlardı. Öte yandan böylesine güzel bir olayın kendileri olmadan yürütmesi de işlerine gelmiyordu. Yalnızca kapılara birkaç taş atmakla yetinilmişti.

En sonunda taş atmaktan da bıktılar. D'Artagnan ve arkadaşları kalabalığın arasından ayrıldılar. Bu kargaşayı haber alan ve kendilerini bekleyen Tréville'in konağına yöneldiler.

- Çabuk, doğru Louvre'a, dedi silahşorlarını görür görmez. Kardinal, Kral'ı görmeden biz onu görmeliyiz. Böylece olayı dünkünün devamı gibi anlatabiliriz.

Mösyö de Tréville yanındaki dört gençle birlikte Louvre'a doğru yollandı. Ama sarayda onlara, Kral'ın Sain Ger-

main ormanında ceylan avına çıktığı söylendi. Tréville bu işe çok şaşırmişti. Bu yüzden,

– Majesteleri bu ava dün mü karar vermişti, diye sordu.

Öyle olmadığını, bu karara çok geç vardığını söylediler. Mösyö de Tréville bunun üzerine Kral'ın, Kardinal'i görüp görmediğini sordu. Görmüştü elbette.

Mösyö de Tréville konağına döndü. Hemen uşaklarından birini çağırıp Trémoille Dükü'ne gönderdi. Dükten hâlâ yanında bulunan Kardinal'in koruyucularını kovmasını, hizmetçilerini de silahşörlara karşı çıktığı için cezalandırmasını istedi.

Trémoille Dükü cevap olarak, ne Mösyö de Tréville'in ne de silahşörlarının şikâyet hakları olmadığını bildirdi. Olay tamamen tersiydi. "Konağımı yakmaya bile kalktılar," diye yazdı.

Mösyö de Tréville bunun üzerine, gidip Dük'ü kendisi görmeye karar verdi. Konağa giderek Dük'ü görmek istediğini bildirdi.

Her iki senyör de yürekli ve onurlu kişilerdi. Trémoille Dükü, Kral'ı nadiren görürdü. Kardinal'iyse hiç gördüğü yoktu. Bu yüzden Mösyö Tréville'le bir sorunu yoktu. Tréville'in selamına karşılık verdi. Ama her zamankinden daha soğuk görünüyordu.

Mösyö de Tréville:

– Birbirimizden şikâyet etmeye hakkımız olduğuna ina-

niyoruz bayım, dedi. Bunun içindir ki gerçeği öğrenmek için ben kendim geldim.

Trémoille Dükü:

– Çok iyi yaptınız, diye cevap verdi. Ama eminim ki bütün suç sizin silahşöhrlerinizde.

– Siz çok doğru bir insansınız bayım, dedi Tréville. Yaralıyı görmeme izin verin. Belki de yakında ölecek. Gerçeği Tanrı adına soralım ona. Umarım doğruyu söyler.

Mösyö de la Trémoille bu öneriyiyerinde buldu. Birlikte yaralının kaldığı odaya indiler. Yaralı bu iki büyük senyörü görünce yatağından kalkmaya çalıştı ama çok zayıf düştüğü için başaramadı. Hayatla ölüm arasında olduğu için gerçeği saklamak gibi bir düşüncesi yoktu. Olaylar nasıl geçtiyse öylece anlattı.

Mösyö de Tréville'in bütün istediği de buydu. Mösyö de Tréville, Bernajoux'ya bir ikigüzel söz söyledikten sonra Trémoille Dükü'nü selamlayarak oteline döndü. Dört arkadaşa haber gönderip onları öğle yemeğine beklediğini bildirdi.

Kral'ın Öfkesi

D'Artagnan henüz kırk sekiz saattir Paris'te bulunuyor ve Kral'ın çocukluk arkadaşı olan baş silahşor onu sofrasına çağırıyordu. Haber hemen yayılmış, öteki silahşorlar o geçerken kıskançlıkla bakmışlardı.

Genç adam mutluydu. Vaktinden önce gelmişti. Beklemesigerekiyordu. Vakit geçirmek için Vaugirard Sokağı'na inip düşlere daldı.

Paris'in eski sarayı kapılarını açmıştı. Birbirinden güzel atlar ve arabalar grip çıkıyorlardı. Güzel kadınlar arabaların pencerelerinden pembe ve sarışın yüzlerini gösteriyorlardı. Yanlarında oturan giysileri işlemeli senyörlere gülüyorlardı.

D'Artagnan, "Günün birinde ben de bu genç adamlardan biri olacağım" diye düşündü. Ama aklına Athos'un sözü geldi. "Kral isterse..."

Birden vaktin geçtiğini fark etti. Geç kalmamak için koşması gerekiyordu.

Mösyö de Tréville sofrasına yalnızca Kardinal'in düşmanlarını kabul ederdi.

Yemek sırasında bol bol konuyucuların son şanssızlıkları konuşuldu. Mösyö de Tréville zevkten kıpkırmızı kesilen d'Artagnan'ın sağlığına içmişti. Sonra geçmişten söz açtı:

– Ah, iyi yürekli Kral Henri! Her zaman at üzerindeydi. Ben o zaman çok gençtim. Fakat sizin babanız benden birkaç yaş daha büyük. Kral'la birlikte savaştı o. Ne kılıç vuruşları vardı ama! İnanıyorum ki oğlu da onu aratmayacak... ●●, geç kalıyorsunuz. Saraya gitmenin tam zamanı..

Kral, avdan henüz dönmemişti. Silahşörler yarım saat kadar beklemişlerdi ki kapılar açıldı. Majesteleri gelmişti.

D'Artagnan'ın yüreği hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.

XIII. Louis göründü. Üzerinde av gıysileri vardı. Üstü başı toz içindeydi. Tanıdığı Athos, Porthos ve Aramis'in önünden konuşmadan geçti. Onları hiç görmemiş gibiydi. Sonra memnun olmadığını gösterir bir hâlde dairesine girdi. Athos gülümseyerek,

– İşler kötü gidiyor, dedi.

Mösyö de Tréville:

– On dakika bekleyin burada, dedi. Gördünüz ki on dakikanın sonunda çıkmadım, konağıma dönün. Burada daha fazla beklemeniz boşuna olur.

Dört genç on, on beş derken yirmi dakika beklediler. Mösyö de Tréville görtinmemişti. Birbirlerine ne olabileceğini sorarak çıktılar. Mösyö de Tréville Kral'ın çalışma odasına girince sağlığını sordu. Kral:

– Kötü bayım, kötü, diye cevap verdi. Nasıl oyalanacağım, bilemiyorum.

– Nasıl mı oyalanacaksınız?

– ●bir uğraş. Köpeklerin burunları koku almıyor artık. Güzel bir hayvan kovalıyoruz. Altı saat ardından koşuyoruz. Hayvan tam güçten düşmeye başlayınca köpekler başka bir hayvanın peşine takılıyorlar. Görüyorsunuz ki artık ava gitmemek zorundayım. Ah, çok mutsuz bir Kral'ım ben. Sonra bir de Kardinal var başımda. Bir an bile rahat bırakmıyor beni. İspanya'dan söz ediyor, Avusturya'dan söz ediyor, İngiltere'den söz ediyor!.. Kısacası sizden memnun değilim Bay Tréville.

– Majestelerini böylesine üzecek nasıl bir davranışta bulundum acaba?

Kral, Mösyö de Tréville'in sorusunu cevaplamadan sözlerini sürdürdü:

– Siz görevinizi böyle mi yapıyorsunuz bayım? Size bunun için mi silahşorlarımın başı diyorum. Silahşorlarınız bir adam öldürtüyor, Paris'i yakmak istiyorlar ve sizin ağzınızdan hiçbir söz çıkmıyor. Ama adamlarınız şüphesiz tutuklanmış ve adalet yerini bulmuştur.

Mösyö de Tréville sakince cevap verdi:

– Efendimiz ben de bunu istemek için gelmiştim size?

– İstemek mi?

– Kimseye karşı değil. Silahşorlarım için istiyorum.

– Ya! Al işte! Şimdi şüpheşiz diyeceksiniz ki bana, sizin üç silahşorlarınız Athos, Porthos, Aramis ve genç Gaskonyalınız, o zavallı Bernajoux’nun üzerine atılmadılar, onu yaralamadılar ve o da ölmek üzere değil! Sonra Trémouille’in konağını yakmak istemediklerini de söyleyeceksiniz. Bütün bunlar doğru değil mi?

Mösyö de Tréville yine sakince sordu:

– Bütün bunları size kim anlattı efendimiz?

– Kim olsun istiyorsunuz ki? Ben uyurken çalışan hem dışarıdaki hem içerdeki işleri yürüten kimse ol!

– Majesteleri Tanrı’dan söz etmek istiyorlar kuşkusuz. Çünkü majestelerinden üstün olan yalnız Tanrı’dır.

– Hayır dostum. Bana hizmet eden tek kişiden, tek dostumdan söz etmek istiyorum. Kardinal’dan...

– Kardinal Tanrı değil ki...

– Beni aldattığını mı söylemek istiyorsunuz?

– Hayır efendimiz? Asıl onu aldattıklarını söylemek istiyorum. Ona gerçeğin anlatılmadığını söylüyorum.

– Yakınma doğrudan doğruya Trémouille Dükü’nden geliyor. Buna ne diyorsunuz peki?

– Adamlarının silahşorlarımla dövüştüklerini, Dük’ün

de onları savunmak zorunda kaldığını söyleyebilirim. Ama Dük soylu bir centilmendir ve sanırım majestelerine her şeyi anlatacaktır, fakat...

– Ne var başka?

– Majesteleri Dük'ü getirecekler, onu yalnız kabul edecekler ve hemen arkasından da ben göreceğim majestelerini.

– Anlaştık. Siz Dük'ün her şeyi söyleyeceğine mi inanıyorsunuz?

– Evet efendimiz!

Kral seslendi:

– La Chesnaye! La Chesnaye!

Kral için her şeyi yapmaya hazır olarak kapıda bekleyen adam içeri girdi.

Kral:

– Hemen Mösyö de Trémoille'ı arasinlar, dedi. Bu akşam onunla görüşmek istiyorum.

– Bayım, size söz veriyorum. Dük'le sizden başka hiç kimseyle görüşmeyeceğim.

– Öyleyse yarın görüşmek üzere efendimiz.

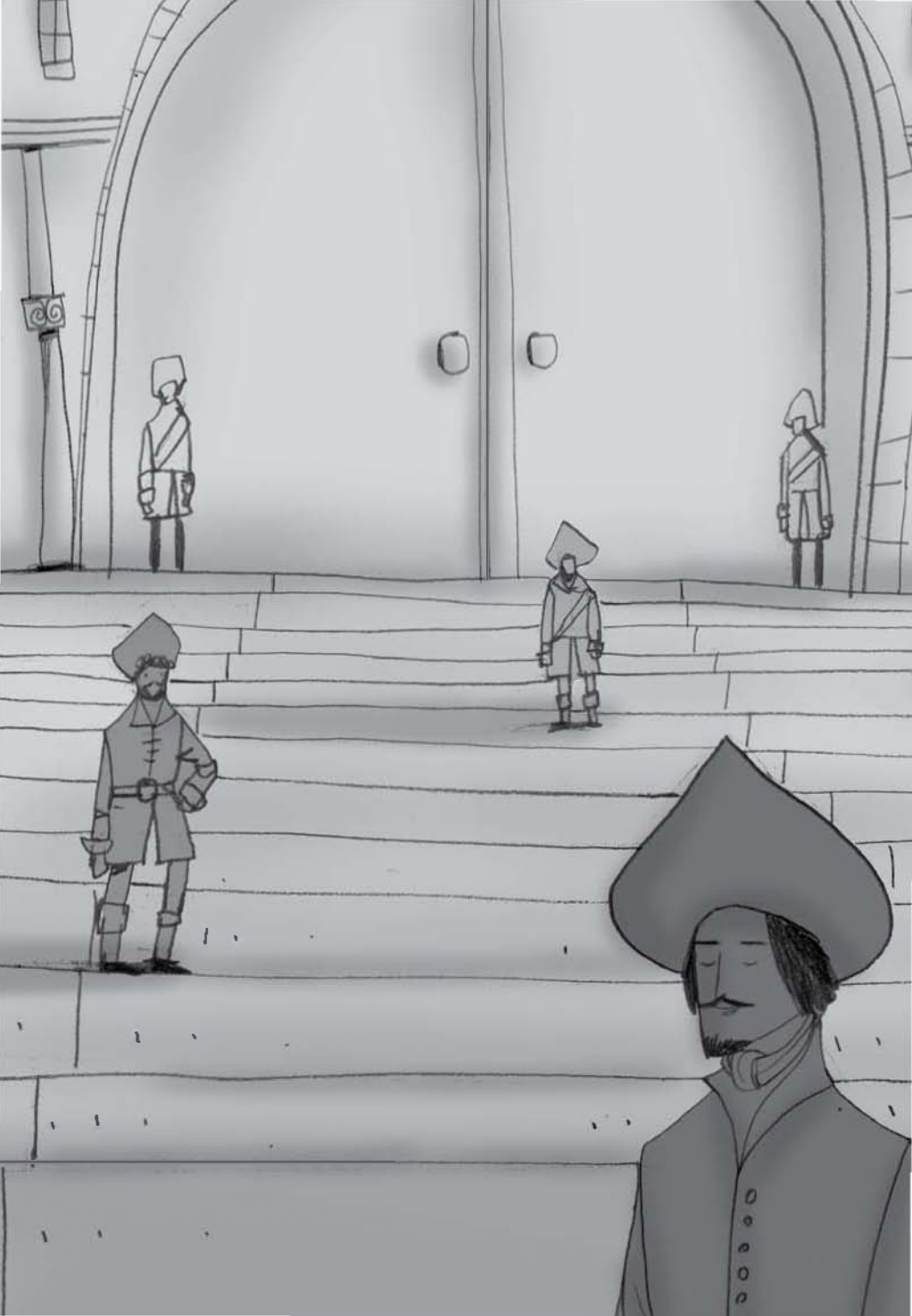
– Yarın saat yedi de bayım.

Yiğitleri Seven Bir Kral

Kral az uyunmuştu ama Mösyö de Tréville'in uykusu daha da beterdi. Hemen o akşam üç silahşoruna ve d'Artagnan'a sabah saat altı buçukta yanında bulunmaları için emir gönderdi.

Bildirilen saatte dört adam da oradaydı. Mösyö de Tréville hiçbir söz vermeden ve tehlikeyi saklamadan onları alıp götürdü. Onlara küçük merdivenin dibinde beklemelerini söyledi. Eğer Kral'ın hoşnutsuzluğu hâlâ sürüyorsa çıkıp birkaç gün sonra geleceklerdi. Kral onları eğer görmek isterse hemen çağırılacaklardı.

Kapının arkasında rastladığı La Chesnaye kendisine, Dük'ün konağında olmadığını, saraya çıkamayacak kadar geç döndüğünü, daha henüz geldiğini ve şu anda da Kral'ın yanında bulunduğunu bildirmişti.

Mösyö de Tréville bu habere sevinmişti. Kral kendisiyle Dük arasında hiç kimseyi görmeyecekti böylece.

On dakika geçti. Kral'ın çalışma odasının kapısı açıldı. Trémoille Dükü çıktı. Tréville'in yanına gelerek,

– Mösyö Tréville! Majesteleri beni aratmak için adam göndermiş, dedi. Dün sabah, konağımdaki olayların nasıl ortaya çıktığını öğrenmek istemiş. Ben kendilerine gerçeği söyledim. Suç adamlarımda. Sizden özür dilemeye hazırım. Özürlerimi kabul edin ve her zaman dostlarınızdan biri olarak kalacağıma inanın.

Mösyö de Tréville:

– Sizi tanıyorum Mösyö de Trémoille, dedi. Bu yüzden Kral'ın yanında sizden başka bir savunucunun bulunmasını istememiştim. Görüyorum kıyanılmamışım. Fransa'da hâlâ sizin gibi insanlar bulunduğu için de mutluyum.

– Ah siz yok musunuz Tréville? Evvelki gün onları bana getirmenizi söylemiştim. Niye getirmediniz, dedi Kral.

– Silahşorlarım aşağıda efendimiz. La Chesnaye onları çıkartacak buraya.

– Evet, evet. Hemen getirtin onları. Saat neredeyse sekiz olacak. Saat dokuzda da birini bekliyorum. Siz gidebilirsiniz Dük. Siz buyurun Tréville!

Dük selam vererek oradan çıktı. Kapı açıldığı sırada üç silahşor ve d'Artagnan merdivenin başında göründüler. Kral onları görünce,

- Giriniz dostlarım, giriniz, dedi. Size davranışlarınız konusundaki düşüncelerimi söyleyeceğim.

Silahşorlar ilerlediler. D'Artagnan da onları izledi. Kral konuşmasını sürdürerek,

- İki gün içinde Kardinal'in yedi koruyucusunu yaralamaya nasıl cesaret ettiniz? Siz böyle devam ederseniz, üç hafta sonra Kardinal'in kendisine hizmet etmeye adanmış kalmayacak. Arada sırada bir tanesine göz yumuyorum. Ama ikigünde yedi olunca tekrar edeyim ki fazla. Çok fazla.

- İşte bu yüzden onlar majestelerine özür dilemeye ve bir daha yapmayacaklarına söz vermeye geldiler.

- Bir daha yapmayacaklarına mı? Himm! Bundan kuşkuluyum ya! Hele şurada bir Gaskon suratı var. Buraya gelin bayım!

D'Artagnan son derece üzgün bir tavırla ilerledi.

Kral:

- Ama siz beni aldattınız, dedi. Bu bir delikanlı değil, bir çocuk Bay Tréville, gerçek bir çocuk. Jussac'a o mükemmel kılıç vuruşunu yapan bu mu yani?

- Bernajoux'ya da ikigüzel vuruş yapan...

- Sahi mi?

- Beni Cahusac'm elinden kurtarması da ayrı, dedi At-hos. Yoksa majestelerinin huzurunda olamayacaktım şimdi.

- Bu genç Gaskon müthiş bir şey desenize Bay Tréville! Bu meslekte birden çok kılıç kırması gerekir. Oysa bu

Gaskonlar hep yoksuldurlar değil mi? La Chesnay, gidip ceplerime bakın. Bu delikanlı için iki yüz altın bulabilecek misiniz bakalım. Evet, şimdi saat sekiz buçuk olduğuna göre çekilebilirsiniz. Söylemiştim ya. Dokuzda birisini bekliyorum. Teşekkür ederim baylar. Sizlere güvenebilir miyim?

Dört arkadaş bir ağızdan bağırıştılar:

– Sizin için her şeyi yaparız efendimiz.

Kral:

– Bir şey daha Bay Tréville, dedi. Bu delikanlıyı silahşöhrleriniz arasına alamazsınız. Bu olanlardan sonra Kardinal hasta olacaktı neredeyse. Oysa hizmetine ihtiyacım var. Ama genç Gaskon’umuzdan dostunuz Mösyö des Essart’a söz açacağım. Böylece her zaman sizin yakınınızda olacak ve birkaç ay sonra da göreceğiz. Bu arada -belki de yanılıyorum- güzel vuruşlar yapmak üzere kılıcını hizmetime sunmuş olacak.

XIII. Louis insanları tanırdı ve d’Artagnan’ı değerlendirmeyi de bilmişti. D’Artagnan çok geçmeden yiğit olduğu kadar zeki de olduğunu gösterecekti. Üç arkadaşı Athos, Porthos ve Aramis’le birlikte Kral’ı için dövüşecek, karşısında da müthiş Kardinal ve casuslarını, kimliği belirsiz Rochefort’u, Meung’de hantal arabanın penceresinden konuşan güzel sarışın Milady’yi bulacaktı.

Üç Silahşorlar Kralın Hizmetinde

Alexandre Dumas

Krallık Muhafız Birliği silahşorlarından Athos, Porthos ve Aramis'e, d'Artagnan adında genç bir silahşor daha katılır. Onlara tuzak kuran Kardinal ve adamlarına karşı gözü pek bir mücadele başlatırlar.

Dünya Klasikleri

1. Çocuk Kalbi	14. Don Kışot
2. Gulliver'in Gezileri	15. Küçük Kadınlar
3. Monte Cristo	16. Pinokyo
4. Alis Aynalar Ülkesinde	17. On Beş Yaşında Bir Kaptan
5. Oliver Twist	18. Pollyanna
6. Deniz Altında 20000 Fersah	19. Heidi
7. Defne Adası	20. Moby Dick
8. Üç Silahşorlar Kralın Hizmetinde	21. Kaptan Grant'ın Çocukları
9. Üç Silahşorlar Kraliçenin Hizmetinde	22. Peter Pan
10. Sefiller "Kozet"	23. Düşler Ülkesinin Kralı
11. Tom Sawyer	24. Lassie
12. Küçük Kemancı	25. Demir Yolu Çocukları
13. Seksen Günde Dünya Gezisi	

ISBN: 978-975-501-117-2

9 789755 011172

f /erdemcocukkitaplari

📺 /erdemcocuk

📺 /ardemyayinigrubu

